

Sygn. akt III AUa 1063/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 maja 2022 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący sędzia Krzysztof Szewczak (spr.)

Protokolant starszy sekretarz sądowy Urszula Goluch-Nikanowicz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 11 maja 2022 r. w Lublinie

sprawy W. W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w S.

o ustalenie odpowiedzialności członka zarządu za zaległe składki

na skutek apelacji W. W.

od wyroku Sądu Okręgowego w Siedlcach

z dnia 1 października 2021 r. sygn. akt IV U 74/14

I. oddala apelację;

II. zasądza od W. W. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S. kwotę 8 100 (osiem tysięcy sto) tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego

Krzysztof Szewczak

III AUa 1063/21

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 20 listopada 2013 r. skierowaną do W. W. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S., na podstawie art. 108 § 1 w związku z art. 116 § 1 i 2 oraz art. 118 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (t.j. Dz.U. 2012 r., poz. 749 ze zm.) w związku z art. 31 i art. 32 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j. Dz.U. 2009 r., Nr 205, poz. 1585 ze zm.) orzekł o odpowiedzialności W. W. jako prezesa zarządu (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ż. za zadłużenie tej spółki z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne oraz Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych wraz z odsetkami za zwłokę w łącznej kwocie 1 141 133, 46 zł, w tym:

1/ na ubezpieczenia społeczne w łącznej kwocie 809 827,41 zł, z czego:

- z tytułu składek za okres: październik 2008 r., listopad 2008 r., luty 2009 r., czerwiec 2009 r., od września 2009 r. do września 2010 r., od listopada 2010 r. do kwietnia 2012 r., czerwiec 2012 r., od sierpnia 2012 r. do października 2012 r., grudzień 2012 r., luty 2013 r., czerwiec 2013 r., od sierpnia 2013 r. do października 2013 r. w kwocie 605 086,41 zł,

- z tytułu odsetek za zwłokę liczonych na dzień wydania decyzji, tj. 20 listopada 2013 r. w kwocie 204 741 zł,

2/ na ubezpieczenie zdrowotne w łącznej kwocie 240 727,88 zł, z czego:

- z tytułu składek za okres od grudnia 2009 r. do stycznia 2010 r., od marca 2010 r. do kwietnia 2012 r., czerwiec 2012 r., od sierpnia 2012 r. do października 2012 r., grudzień 2012 r., luty 2013 r., od sierpnia 2013 r. do października 2013 r. w kwocie 182 727,88 zł,

- z tytułu odsetek za zwłokę liczonych na dzień wydania decyzji w kwocie 58.000 zł,

3/ na Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych w łącznej kwocie 90 578,17 zł, z czego:

- z tytułu składek za okres październik 2008 r., listopad 2008 r., od lutego 2010 r. do czerwca 2011 r., od sierpnia 2011 r. do kwietnia 2012 r., od sierpnia 2012 r. do października 2012 r., grudzień 2012 r., luty 2013 r., od sierpnia 2013 r. do października 2013 r. w kwocie 66 619,17 zł,

- z tytułu odsetek za zwłokę liczonych na dzień wydania decyzji w kwocie 23.959 zł.

W uzasadnieniu tej decyzji organ rentowy wskazał, że (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ż., ul. (...), prowadziła działalność gospodarczą, w ramach której zatrudniała pracowników. W związku z powyższym spółka była zgłoszona do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych jako płatnik składek i z tego tytułu była zobowiązana do terminowego opłacania składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych. Spółka nie wywiązała się jednak z tego obowiązku w sposób prawidłowy, co spowodowało, że na jej koncie powstało zadłużenie, które na dzień wydania decyzji wynosiło łącznie 1 141 133,46 zł, a w szczególności zostało wskazane w sentencji decyzji. Organ rentowy wskazał, że terminy płatności składek wskazane w sentencji decyzji upływały w okresie pełnienia funkcji prezesa zarządu przez W. W., który objął stanowisko od (...), a ponadto, że faktem bezspornym jest bezskuteczność egzekucji z majątku spółki. Postanowieniem z dnia 16 października 2012 r. Sąd Rejonowy w Siedlcach oddalił bowiem wniosek organu rentowego o ogłoszenie upadłości spółki z uwagi na brak jej majątku na przeprowadzenie postępowania upadłościowego. Egzekucja sądowa prowadzona przeciwko spółce przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Siedlcach A. O. z uwagi na wysokość zadłużenia okazała się nieefektywna, gdyż miesięcznie wpływały kwoty około 700-800 zł. W dniu 31 maja 2012 r. został sporządzony spis składników majątku należącego do (...) spółki z o.o., w którym ustalono, że spółka jest właścicielem następujących ruchomości:

- wózek widłowy (...),

- wózek paletowy(...),

- wózek widłowy M. (...) (...) - (...),

- wózek widłowy J.(...),

- samochód F. (...) z 2000 r.

Według ustaleń organu rentowego spółka nie jest natomiast właścicielem nieruchomości, nie posiada wierzytelności i praw majątkowych. W dniu 30 września 2013 r., już po wszczęciu postępowania w sprawie orzeczenia odpowiedzialności członka zarządu, spółka dokonała wpłat na rachunek centralny Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w wysokości 42 700 zł. W tych okolicznościach zarówno wpłaty dokonane przez spółkę na rachunek centralny, jak i majątek spółki nie pozwoliły na zaspokojenie należności z tytułu składek. W konsekwencji tego, w ocenie organu rentowego, zaistniała przesłanka odpowiedzialności W. W. jako prezesa zarządu spółki (...) za zadłużenie, które powstało w czasie pełnienia przez niego wskazanej funkcji. Podstawę tej odpowiedzialności stanowi przepis art. 116 § 1 Ordynacji podatkowej, który przewiduje odpowiedzialność członka zarządu za zaległości podatkowe spółki (odpowiednio zaległości z tytułu składek). Członek zarządu może uwolnić się od tej odpowiedzialności w dwóch

przypadkach – w razie wykazania, że we właściwym czasie zgłosił wniosek o ogłoszenie upadłości spółki albo że niezgłoszenie wniosku o ogłoszenie upadłości nastąpiło bez jego winy, bądź też w razie wskazania mienia spółki, z którego egzekucja umożliwi zaspokojenie zaległości spółki w znacznej części. Wskazując na powyższe uregulowania organ rentowy stwierdził, że W. W. ponosi odpowiedzialność za zobowiązania (...) spółki z o.o. z siedzibą w Ż. z tytułu składek za okresy wskazane w decyzji, gdyż postępowanie egzekucyjne skierowane do majątku spółki okazało się bezskuteczne, a nie zachodzą okoliczności wyłączające odpowiedzialność członka zarządu (ciężar ich wykazania spoczywa na członku zarządu).

W odwołaniu od powyższej decyzji W. W., zarzucając jej naruszenie art. 116 § 1 i § 2 Ordynacji podatkowej, art. 10 § 1 k.p.a. poprzez niedoręczenie zawiadomienia o zakończeniu postępowania wyjaśniającego i uniemożliwienie stronie zapoznania się z materiałem dowodowym w sprawie przed wydaniem decyzji, art. 7 k.p.a., gdyż, zdaniem skarżącego, organ rentowy nie podjął wszelkich czynności niezbędnych do wyjaśnienia stanu faktycznego oraz załatwienia sprawy, a także art. 77 k.p.a. poprzez brak wyczerpującego zebrania i rozpatrzenia przez organ rentowy całego materiału dowodowego, wnosił o uchylenie decyzji w całości i umorzenie postępowania w sprawie, ewentualnie jej uchylenia w całości i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania organowi rentowemu. W uzasadnieniu odwołania skarżący wskazał, że w dniu 22 listopada 2013 r., a więc po dacie wydania decyzji, ale przed jej doręczeniem, spółka uiszczała składki na ubezpieczenia społeczne za sierpień 2013 r. w kwocie 12 474,48 zł. W. W. nadto wskazał, że spółka uiszczała na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne objętych przedmiotową decyzją kwotę 117 987,79 zł, w tym według stanu na dzień jej wydania kwotę 105 513,31 zł. W związku z tym kwota 605 086,41 zł wskazana jako zaległość spółki z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne według stanu na dzień wydania decyzji nie stanowiła rzeczywistych zaległości spółki oraz nie dotyczyła okresów wskazanych w zaskarżonej decyzji. W ocenie skarżącego, mając na uwadze niższą kwotę należności głównej o ponad 100 000 zł, zmniejszeniu powinny ulec również odsetki. Odnośnie składek na ubezpieczenie zdrowotne objętych zaskarżoną decyzją skarżący podał, że spółka uiszczała na rzecz organu rentowego kwotę 22 430,71 zł, w tym według stanu na dzień jej wydania kwotę 19 139,83 zł. W kwestii składek na Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych objętych zaskarżoną decyzją skarżący podniósł, że spółka uiszczała na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych kwotę 5 755,71 zł, w tym według stanu na dzień wydania decyzji kwotę 4 735,26 zł. Z tych względów, w ocenie skarżącego kwoty zaległych należności z tytułu składek i tym samym odsetek są niższe niż wykazane w decyzji. Dalej skarżący wskazał, że nie zachodzą ustawowe przesłanki do stwierdzenia jego odpowiedzialności jako prezesa zarządu. W pierwszej kolejności zakwestionował ustalenie co do bezskuteczności egzekucji z majątku Spółki. Przyznał, że Sąd Rejonowy w Siedlcach postanowieniem z 16 października 2012 r. oddalił wniosek o ogłoszenie upadłości spółki (...), jednakże wniosek o ogłoszenie upadłości składała sama spółka, a nie ZUS, a ponadto zaskarżona decyzja została wydana w dniu 20 listopada 2013 r., a zatem ponad rok po tym jak został oddalony wniosek o ogłoszenie upadłości spółki, a organ rentowy bezpośrednio przed wydaniem zaskarżonej decyzji nie dokonał samodzielnych ustaleń co do majątku spółki, a postępowanie egzekucyjne prowadzone było wyłącznie z rachunków bankowych spółki. Spółka tymczasem posiada wierzytelności, do których nie była kierowana egzekucja, jak choćby wierzytelność w stosunku do (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w M. zamieszczona na prawomocnej liście wierzytelności (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w upadłości likwidacyjnej w wysokości 458 917,62 zł. Dodatkowo podał, że spółka posiada zdolności płatnicze umożliwiające spłatę istniejącego zadłużenia w dłuższej perspektywie czasu. Reasumując skarżący wskazał, że zaskarżona decyzja narusza przepis art. 116 § 1 Ordynacji podatkowej z uwagi na niewykazanie przesłanek odpowiedzialności członka zarządu, a ponadto zapadała z naruszeniem w/w przepisów postępowania administracyjnego.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. wnosił o oddalenie odwołania i wywodził jak w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

W toku procesu zainicjowanego odwołaniem od decyzji z dnia 20 listopada 2013 r., tj. w dniu 28 grudnia 2018 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. wydał drugą decyzję skierowaną do W. W., w której na podstawie art. 108 § 1 w związku z art. 107 § 1 i § 2 pkt 1, 2 i 4 oraz art. 116 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (t.j. Dz.U. 2018 r., poz. 800 ze zm.) w związku z art. 31 i art. 32 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń

społecznych (t.j. Dz.U. 2017 r., poz. 1778 ze zm.) orzekł o przeniesieniu na W. W. odpowiedzialności za zobowiązania płatnika składek (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ż. przy ul. (...), o numerze NIP (...), zarejestrowanej w Krajowym Rejestrze Sądowym pod numerem (...) z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne oraz Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych wraz z odsetkami za zwłokę w łącznej kwocie 39 693,71 zł w tym:

1/ na ubezpieczenia społeczne w łącznej kwocie 28 675,75 zł, z czego:

- z tytułu składek za okres od listopada 2013 r. do grudnia 2013 r. w kwocie 20 264, 75 złotych,

- z tytułu odsetek za zwłokę liczonych na dzień 28 grudnia 2018 r. w kwocie 8.411 zł,

2/ na ubezpieczenie zdrowotne w łącznej kwocie 8 336,09 zł, z czego:

- z tytułu składek za okres od listopada 2013 r. do grudnia 2013 r. w kwocie 5 891,09 zł,

- z tytułu odsetek za zwłokę liczonych na dzień 28 grudnia 2018 r. w kwocie 2 445 zł,

3/ na Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych w łącznej kwocie 2 686,87 zł, z czego:

- z tytułu składek za okres od listopada 2013 r. do grudnia 2013 r. w kwocie 1 898,87 zł,

- z tytułu odsetek za zwłokę liczonych na dzień 28 grudnia 2018 r. w kwocie 788 zł.

W uzasadnieniu tej ostatniej decyzji organ rentowy wskazał, że sprawie zaistniały przesłanki odpowiedzialności członka zarządu spółki za powstałą zaległość składkową, gdyż egzekucja prowadzona wobec spółki w trybie egzekucji administracyjnej przez Dyrektora Oddziału ZUS w S. z rachunku bankowego spółki okazała się bezskuteczna. Zakład Ubezpieczeń Społecznych wskazał, że z informacji zawartych w Krajowym Rejestrze Sądowym wynika, że W. W. pełnił funkcję prezesa zarządu w/w spółki od dnia 27 listopada 2007 r. do dnia 13 sierpnia 2016 r. W związku z powyższym terminy płatności składek za miesiące wskazane w sentencji decyzji upływały w okresie pełnienia przez niego funkcji prezesa zarządu. Organ rentowy podkreślił, że w przedmiotowej sprawie nie zaistniały przesłanki uwalniające W. W. od odpowiedzialności za zobowiązania spółki. Podniósł, że prezes zarządu spółki nie złożył w odpowiednim czasie wniosku o ogłoszenie upadłości spółki oraz nie wskazał mienia spółki, z którego możliwe byłoby zaspokojenie zobowiązań z tytułu nieopłaconych składek w znacznej części. Dodatkowo organ rentowy zaznaczył, że przedmiotowa decyzja nie zwalnia samej (...) spółki z o.o. za zobowiązania wskazane w sentencji decyzji. Oznacza to, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych może egzekwować należności zarówno od prezesa zarządu Spółki, jak również od spółki, a spłata określonych zobowiązań przez któregokolwiek z dłużników solidarnych zwalnia pozostałych.

W odwołaniu od powyższej decyzji W. W. zarzucił naruszenie przepisów postępowania: art. 7, art.8 § 1, art. 10 § 1, art. 77 § 1 w związku z art. 80, art. 107 § 3 k.p.a. poprzez nieprawidłowe przeprowadzenie postępowania, brak zebrania w sposób wyczerpujący materiału dowodowego, pominięcie wniosków dowodowych strony, błędną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego, brak wskazania faktów, które organ uznał za udowodnione oraz przyczyn dla których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej, co skutkowało błędnym ustaleniem stanu faktycznego sprawy. Zarzucił nadto naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 116 § 1 w związku z art. 107 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. – Ordynacja podatkowa poprzez wydanie decyzji o przeniesieniu odpowiedzialności za zobowiązania płatnika z tytułu składek w sytuacji, gdy w stanie faktycznym sprawy wskazane przepisy upoważniają organ wyłącznie do orzeczenia odpowiedzialności członka zarządu za długi z tytułu składek solidarnie ze spółką, co

spowodowało przekroczenie przez organ granic kompetencji określonych dyspozycją wskazanych przepisów, a także art. 116 § 1 Ordynacji podatkowej poprzez bezzasadne przyjęcie, że:

- W. W. był członkiem zarządu spółki w okresie powstania zobowiązań objętych przedmiotową decyzją,
- egzekucja z majątku (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością okazała się bezskuteczna,
- strona postępowania nie wykazała, że we właściwym czasie zgłoszono wniosek o ogłoszenie upadłości lub wszczęto postępowanie zapobiegające ogłoszeniu upadłości, ewentualnie, że niezgłoszenie przedmiotowego wniosku we właściwym czasie nastąpiło bez winy strony,
- strona postępowania nie wskazała majątku spółki, z którego egzekucja zaspokoiłaby zaległości z tytułu składek. Wskazując na powyższe zarzuty skarżący wnosił o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez orzeczenie, że nie jest on odpowiedzialny za zobowiązania płatnika składek (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych wraz z odsetkami za zwłokę w łącznej kwocie 39 693,71 zł. W uzasadnieniu odwołania skarżący rozwinął w/w zarzuty podnosząc m.in., że nie został skutecznie powołany na prezesa zarządu spółki (...) na 2013 r. przez jedynego wspólnika tej spółki, tj. (...) spółkę z o.o. reprezentowaną przez prezesa zarządu J. H. i faktycznie nie pełnił funkcji prezesa zarządu tej spółki. Wskazał nadto, że w sprawie nie została wykazana bezskuteczność egzekucji prowadzonej przeciwko spółce, gdyż zawiadomienie Naczelnika Urzędu Skarbowego w S. o zakończeniu postępowania egzekucyjnego wobec bezskuteczności egzekucji datowane jest na 25 stycznia 2018 r., a zaskarżona decyzja została wydana na skutek postępowania wszczętego w dniu 14 listopada 2018r., a zatem blisko rok później, a ponadto wydając zaskarżoną decyzję organ rentowy nie uwzględnił faktu, że w 2013 r. spółka prowadziła działalność, a jej zysk we wskazanym roku wyniósł 90 000 zł. W związku z tym ostatnim faktem skarżący zarzucił organowi rentowemu również, że nie zbadał, czy w związku z osiągnięciem zysku w 2013 r. istniały przesłanki do złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości Spółki w okresie objętym zaskarżoną decyzją. Skarżący wskazał nadto – podobnie jak w odwołaniu od wcześniejszej decyzji z dnia 20 listopada 2013 r. – że wbrew twierdzeniom organu rentowego spółka posiada majątek, z którego możliwe jest zaspokojenie należności z tytułu składek w postaci wierzytelności przysługującej jej wobec (...) spółki z o.o. w M..

W odpowiedzi na odwołanie od ostatnio powołanej decyzji Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. wnosił o jego oddalenie i wywodził jak w uzasadnieniu tej decyzji.

Sąd Okręgowy postanowieniem z 30 czerwca 2020 r., na podstawie art. 219 k.p.c. połączył sprawę z odwołania W. W. od decyzji z dnia 28 grudnia 2018 r. zarejestrowaną pod sygnaturą akt IV U 136/19 ze sprawą z odwołania od decyzji z dnia 20 listopada 2013 r., sygn. akt IV U 74/14, w celu łącznego ich rozpoznania i rozstrzygnięcia pod sygnaturą akt IV U 74/14.

Wyrokiem z dnia 1 października 2021 r. Sąd Okręgowy w Siedlcach oddalił oba odwołania (pkt I wyroku) oraz zasądził od W. W. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S. kwotę 7 200 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu tego wyroku Sąd I instancji ustalił, że (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Ż. zarejestrowana została w Krajowym Rejestrze Sądowym pod nr (...) w dniu 12 grudnia 2001 r. Początkowo spółka działała pod firmą (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością, a jej siedziba mieściła się w W.. W dniu 5 stycznia 2017 r. ujawniono w Krajowym Rejestrze Sądowym zmianę nazwy spółki na (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością, a w dniu 15 lipca 2008 r. ujawniono w Krajowym Rejestrze Sądowym zmianę siedziby spółki na miejscowość Ż., ul. (...), gmina S.. Przedmiotem działalności spółki była produkcja artykułów gospodarstwa domowego, toaletowych i sanitarnych.

Na mocy umowy zbycia udziałów z dnia 1 grudnia 2006 r., od wskazanej daty jedynym wspólnikiem spółki (...), zwanej dalej również jako (...), była (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w M.. W dniu (...) na

Nadzwyczajnym Zgromadzeniu Wspólników spółki (...) podjęte zostały dwie uchwały – uchwała nr(...) w sprawie odwołania J. H. z funkcji prezesa zarządu spółki i uchwała nr (...) w sprawie powołania W. W. do zarządu Spółki i do pełnienia funkcji prezesa zarządu.

W dniu 30 czerwca 2008 r. odbyło się Zwyczajne Zgromadzenie Wspólników spółki (...), na którym podjęto uchwały w sprawie udzielenia absolutorium z wykonania obowiązków prezesa zarządu spółki W. W. za okres od (...) do 31 grudnia 2007 r. i przedłużenia mandatu prezesowi zarządu W. W. na kolejną kadencję.

W dniu 30 czerwca 2009 r. odbyło się Zwyczajne Zgromadzenie Wspólników Spółki (...), na którym podjęto uchwały w sprawie udzielenia absolutorium z wykonania obowiązków prezesa zarządu spółki W. W. za okres od 1 stycznia 2008 r. do 31 grudnia 2008 r. i przedłużenia mandatu prezesowi zarządu W. W. na kolejną kadencję.

Na mocy umowy sprzedaży udziałów z 28 sierpnia 2009 r., od wskazanej daty jedynym wspólnikiem spółki (...) była (...) spółka z o.o. w W..

W dniu 30 czerwca 2010 r. odbyło się Zwyczajne Zgromadzenie Wspólników spółki (...), na którym podjęto uchwały w sprawie udzielenia absolutorium z wykonania obowiązków prezesa zarządu spółki W. W. za okres od 1 stycznia 2009 r. do 31 grudnia 2009 r. i przedłużenia mandatu prezesowi zarządu W. W. na kolejną kadencję.

W dniu 30 czerwca 2011 r. odbyło się Zwyczajne Zgromadzenie Wspólników spółki (...), na którym podjęto uchwały w sprawie udzielenia absolutorium z wykonania obowiązków prezesa zarządu spółki W. W. za okres od 1 stycznia 2010 r. do 31 grudnia 2010 r. i przedłużenia mandatu prezesowi zarządu W. W. na kolejną kadencję.

W dniu 29 czerwca 2012 r. odbyło się Zwyczajne Zgromadzenie Wspólników spółki (...), na którym podjęto uchwały w sprawie udzielenia absolutorium z wykonania obowiązków prezesa zarządu spółki W. W. za okres od 1 stycznia 2011 r. do 31 grudnia 2011 r. i przedłużenia mandatu prezesowi zarządu W. W. na kolejną kadencję.

W dniu 30 czerwca 2013 r. odbyło się Zwyczajne Zgromadzenie Wspólników spółki (...), na którym podjęto uchwały w sprawie udzielenia absolutorium z wykonania obowiązków prezesa zarządu spółki W. W. za okres od 1 stycznia 2012 r. do 31 grudnia 2012 r. i przedłużenia mandatu prezesowi zarządu W. W. na kolejną kadencję.

W dniu 30 czerwca 2014 r. odbyło się Zwyczajne Zgromadzenie Wspólników spółki (...), na którym podjęto uchwałę w sprawie udzielenia absolutorium z wykonania obowiązków prezesa zarządu spółki W. W. za okres od 1 stycznia 2013 r. do 31 grudnia 2013 r. i przedłużenia mandatu prezesowi zarządu W. W. na kolejną kadencję.

W dniu 13 sierpnia 2016 r. W. W. złożył w siedzibie spółki (...) pismo zatytułowane „Rezygnacja z funkcji Prezesa Zarządu”, datowane na dzień 13 sierpnia 2016 r., w którym oświadczył, że z dniem 13 sierpnia 2016 r. rezygnuje z funkcji prezesa zarządu (...) spółki z o.o. z siedzibą w K., ul. (...). Pismo to zostało przedstawione Sądowi Rejonowemu dla m.st. Warszawy w Warszawie XIV Wydziałowi Gospodarcemu Krajowego Rejestru Sądowego wraz z wnioskiem pełnomocnika W. W. z dnia 26 czerwca 2017 r. skierowanym do w/w Sądu o dokonanie z urzędu wykreślenia z KRS danych niezgodnych z rzeczywistym stanem prawnym dotyczących pełnienia przez W. W. funkcji prezesa zarządu spółki (...) wobec rezygnacji przez niego z pełnienia tej funkcji z dniem 13 sierpnia 2016 r.

Po przeniesieniu siedziby spółki (...) do Ź. przy ul. (...), spółka prowadziła pod tym adresem przedsiębiorstwo, w którym konfekcjonowane – pakowane były artykuły gospodarstwa domowego typu papier toaletowy, ręczniki papierowe, chusteczki higieniczne itp. W ramach prowadzonego przedsiębiorstwa spółka zatrudniała pracowników. Głównym kontrahentem – odbiorcą produkcji spółki (...) była (...) spółka z o.o. w M., a w późniejszym okresie również (...) spółka z o.o. w W.. Spółka (...), poza trzema wózkami widłowymi, jednym wózkiem paletowym i jednym samochodem osobowym marki F. (...), nie miała majątku trwałego. Nie była właścicielem nieruchomości oraz infrastruktury technicznej. Baza przedsiębiorstwa spółki (...) – nieruchomość i infrastruktura (linie produkcyjne) stanowiła własność (...) spółki z o.o. w M.. W 2010 r. sytuacja finansowa spółki (...) uległa istotnemu pogorszeniu. Było to związane z pogorszeniem sytuacji finansowej głównego kontrahenta spółki – (...) spółki z o.o. w M.. We

wrześniu 2010 r. sąd Republiki Włoskiej wydał niekorzystne dla spółki (...) orzeczenie skutkujące natychmiastową wykonalnością na rzecz jej włoskiego kontrahenta należności w kwocie odpowiadającej kilku milionom polskich złotych. Spółka (...) nie była w stanie uregulować tej należności, wobec czego po jej stronie zaistniał stan niewypłacalności. W następstwie powyższego, postanowieniem z dnia 24 marca 2011 r., sygn. akt V GU 13/10, Sąd Rejonowy w Siedlcach ogłosił upadłość (...) spółki z o.o. w M. obejmującą likwidację majątku dłużnika. Niewypłacalność spółki (...) jako głównego kontrahenta spółki (...), która zaistniała jesienią 2010 r., wpłynęła na sytuację spółki (...), wobec której spółka (...) jako główny kontrahent (odbiorca towaru) również przestała regulować swoje zobowiązania. To z kolei powodowało, że od jesieni 2010 r. spółka (...) nie była w stanie regulować w terminie zobowiązań wobec swoich kontrahentów np. dostawców opakowań i etykiet, dostawców worków foliowych. W takiej sytuacji skarżący W. W. jako prezes zarządu spółki (...) podejmował negocjacje z kontrahentami spółki mające na celu umożliwienie spłaty zobowiązań w ratach oraz uzyskanie zgody kontrahentów na odstąpienie od dochodzenia odsetek. Na bieżąco starał się wypłacać wynagrodzenie pracownikom oraz odprowadzać podatek do urzędu skarbowego. W odniesieniu do składek na ubezpieczenia społeczne podejmował negocjacje z Zakładem Ubezpieczeń Społecznych w sprawie terminu zapłaty należności (oświadczenie złożone przez skarżącego w dniu 19 marca 2013 r. w organie rentowym w imieniu spółki w trybie art. 25 ust. 5, 5a i 6 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych o posiadanym przez spółkę (...) majątku ruchomym, nieruchomościach oraz prawach majątkowych).

W ramach upadłości likwidacyjnej(...) spółki z o.o. w M., spółka (...) w dniu 14 czerwca 2011 r. zgłosiła wierzytelność przysługującą jej wobec upadłego w wysokości 3 158 655,14 zł. Wierzytelność ta została uznana do kwoty 449 555,15 zł i wciągnięta na listę wierzytelności upadłego. Postanowieniem sędziego komisarza z dnia 18 stycznia 2013 r. zatwierdzono listę wierzytelności. W toku postępowania upadłościowego spółki (...), spółka (...) jako wierzyciel nie uzyskała zaspokojenia powyższej wierzytelności w kwocie 449 555,15 zł. Postanowieniem z dnia 7 marca 2013 r. Sąd Rejonowy w Siedlcach V Wydział Gospodarczy umorzył postępowanie upadłościowe wobec spółki (...) na podstawie art. 361 ust. 1 pkt 1 Prawa upadłościowego i naprawczego, zgodnie z którym sąd umarza postępowanie upadłościowe, jeżeli majątek pozostały po wyłączeniu z niego przedmiotów majątkowych dłużnika obciążonych hipoteką, zastawem, zastawem rejestrowym, zastawem skarbowym lub hipoteką morską nie wystarcza na zaspokojenie kosztów postępowania. W dniu 17 czerwca 2013 r. spółka (...) uzyskała tytuł wykonawczy przeciwko spółce (...) w postaci wyciągu z w/w listy wierzytelności (...) spółki z o.o. w upadłości likwidacyjnej w wysokości 449 555,15 zł zaopatrzonej w klauzulę wykonalności.

Należności z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych – po wystawieniu tytułów wykonawczych przeciwko spółce (...) – były przedmiotem postępowania egzekucyjnego prowadzonego przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Siedlcach A. O., sygn. akt Km 2483/11. Postępowanie egzekucyjne przeciwko spółce (...) prowadzone było ponadto przez Naczelnika (...) (...) Urzędu Skarbowego w R.. Postępowanie to dotyczyło trzech tytułów wykonawczych wystawionych przeciwko spółce (...) przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. w dniu 15 listopada 2012 r. i trzech tytułów wykonawczych wystawionych przeciwko spółce (...) przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. w dniu 26 marca 2013 r. Tytuły te dotyczyły należności z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne za czerwiec, sierpień i grudzień 2012 r., składek na ubezpieczenie zdrowotne za czerwiec, sierpień i grudzień 2012 r. oraz składek na Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych za sierpień i grudzień 2012 r. i zostały doręczone spółce jako dłużnikowi w dniu 21 listopada 2012 r. i w dniu 2 kwietnia 2013 r. Pismem z dnia 30 października 2015 r. Naczelnik (...) (...) Urzędu Skarbowego w R., wobec zbiegu egzekucji administracyjnej z egzekucją sądową, przekazał w/w tytuły wykonawcze celem dalszej realizacji, zgodnie z właściwością, Komornikowi Sądowemu przy Sądzie Rejonowym w Siedlcach A. O.. Komornik sądowy kontynuował postępowanie egzekucyjne przeciwko spółce (...) w oparciu o w/w tytuły wykonawcze w sprawie sygn. akt Km 1875/15 i skierował egzekucję do rachunku bankowego dłużnika. Egzekucja prowadzona przeciwko spółce (...) okazała się w znaczącej mierze bezskuteczna. Przy łącznej kwocie dochodzonych należności w sprawie sygn. akt Km 2843/11 przekraczającej 800 000 zł plus odsetki (na dzień 19 września 2013 r. wynoszące 273 550,82 zł) do dnia 19 września 2013 r. wyegzekwowana została od spółki (...) jako dłużnika kwota 14 468,58 zł. W dniu 30 września 2013 r., już po wszczęciu przez organ rentowy postępowania

w sprawie ustalenia odpowiedzialności skarżącego jako członka zarządu, spółka (...) dokonała czterech wpłat na rachunek organu rentowego w łącznej wysokości 42 700 zł.

Na dzień 20 listopada 2013 r. (data wydania pierwszej zaskarżonej decyzji) spółka (...) nie uregulowała należności z tytułu składek: na ubezpieczenia społeczne za okres: październik 2008 r., listopad 2008 r., luty 2009 r., czerwiec 2009 r., od września 2009 r. do września 2010 r., od listopada 2010 r. do kwietnia 2012 r., czerwiec 2012 r., od sierpnia 2012 r. do października 2012 r., grudzień 2012 r., luty 2013 r., czerwiec 2013 r., od sierpnia 2013 r. do października 2013 r. w kwocie

605 086,41 zł oraz odsetek za zwłokę liczonych na dzień wydania decyzji, tj. 20 listopada 2013 r. w kwocie 204 741 zł, na ubezpieczenie zdrowotne za okres: od grudnia 2009 r. do stycznia 2010 r., od marca 2010 r. do kwietnia 2012 r., czerwiec 2012 r., od sierpnia 2012 r. do października 2012 r., grudzień 2012 r., luty 2013 r., od sierpnia 2013 r. do października 2013 r. w kwocie 182 727,88 zł oraz odsetek za zwłokę liczonych na dzień wydania decyzji w kwocie 58 000 zł, na Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych za okres: październik 2008 r., listopad 2008 r., od lutego 2010 r. do czerwca 2011 r., od sierpnia 2011 r. do kwietnia 2012 r., od sierpnia 2012 r. do października 2012 r., grudzień 2012 r., luty 2013 r., od sierpnia 2013 r. do października 2013 r. w kwocie 66 619,17 zł oraz odsetek za zwłokę liczonych na dzień wydania decyzji w kwocie 23 959 zł. W związku z nieuregulowaniem w/w należności przez spółkę (...) i wobec bezskuteczności egzekucji prowadzonej przeciwko tej spółce, organ rentowy w zaskarżonej decyzji z dnia 20 listopada 2013 r. orzekł o odpowiedzialności skarżącego jako członka zarządu za w/w należności.

Na dzień 28 grudnia 2018 r. (data wydania drugiej zaskarżonej decyzji) spółka (...) nie uregulowała należności z tytułu składek: na ubezpieczenia społeczne za okres od listopada 2013 r. do grudnia 2013 r. w kwocie 20 264,75 zł oraz odsetek za zwłokę liczonych na dzień wydania decyzji, tj. na 28 grudnia 2018 r. w kwocie 8 411 zł, na ubezpieczenie zdrowotne za okres od listopada 2013 r. do grudnia 2013 r. w kwocie 5 891,09 zł oraz odsetek za zwłokę liczonych na dzień wydania decyzji w kwocie 2 445 zł, na Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych za okres od listopada 2013 r. do grudnia 2013 r. w kwocie 1 898,87 zł oraz odsetek za zwłokę liczonych na dzień wydania decyzji w kwocie 788 zł. Należności te były uprzednio przedmiotem egzekucji administracyjnej prowadzonej przez Dyrektora Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S. z rachunku bankowego spółki. Egzekucja ta okazała się bezskuteczna. W związku z powyższym dalsze tytuły wykonawcze przekazano Naczelnikowi (...) (...) Urzędu Skarbowego w R. w celu przeprowadzenia egzekucji ze środka, do którego egzekucji nie mógł skierować Dyrektor ZUS Oddziału w S.. W zawiadomieniu z dnia 25 stycznia 2018 r. Naczelnik (...) (...) Urzędu Skarbowego w R. poinformował Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. o zakończeniu egzekucji wobec jej bezskuteczności – postępowanie to nie doprowadziło do ujawnienia majątku ruchomego, nieruchomego, czy innych składników majątku spółki, w tym po próbie przeprowadzenia oględzin, w miejscu gdzie spółka prowadziła działalność gospodarczą, tj. w Ż. przy ul. (...). W związku z nieuregulowaniem w/w należności przez spółkę (...) i wobec bezskuteczności egzekucji prowadzonej przeciwko spółce, organ rentowy w zaskarżonej decyzji z dnia 28 grudnia 2018 r. orzekł o odpowiedzialności skarżącego jako członka zarządu za w/w należności.

W dniu 21 listopada 2011 r. (data nadania pisma w urzędzie pocztowym) skarżący W. W. jako prezes zarządu (...) spółki z o.o. z siedzibą w Ż. wystąpił w imieniu spółki do Sądu Rejonowego w Siedlcach V Wydziału Gospodarczego z wnioskiem o ogłoszenie upadłości w/w spółki obejmującej układ z wierzycielami. Wniosek zarejestrowany został pierwotnie pod sygnaturą akt V GU 12/11. W dniu 28 listopada 2011 r. Przewodniczący V Wydziału Gospodarczego Sądu Rejonowego w Siedlcach, na podstawie art. 28 ust. 1 Prawa upadłościowego i naprawczego w związku z brakami formalnymi wniosku, w tym m.in.: brakiem opłaty sądowej, brakiem aktualnego wykazu majątku dłużnika z szacunkową wyceną jego składników, brakiem spisu wierzycieli z podaniem ich adresów i wysokości wierzytelności oraz terminów zapłaty i listy zabezpieczeń dokonanych przez wierzycieli na majątku dłużnika, brakiem spisu podmiotów zobowiązanych majątkowo wobec dłużnika wraz z odsetkami, brakiem propozycji układowych wraz z propozycjami finansowania układu, zarządził zwrot dłużnikowi wniosku o ogłoszenie upadłości. Na skutek zażalenia wnioskodawcy – spółki (...) na w/w zarządzenie o zwrocie wniosku, postanowieniem z 6 kwietnia 2012 r. Sąd Okręgowy w Lublinie uchylił w/w zarządzenie o zwrocie wniosku o ogłoszenie upadłości i przekazał sprawę do

ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Siedlcach V Wydziałowi Gospodarczemu. W ramach ponownego rozpoznania sprawy z wniosku spółki (...) o ogłoszenie upadłości (zarejestrowanego na nowo pod sygnaturą V GU 10/12, spółka na mocy zarządzenia Przewodniczącego z 16 maja 2012 r. wezwana została do uzupełnienia braków formalnych wniosku o ogłoszenie upadłości z możliwością zawarcia układu poprzez uiszczenie opłaty od wniosku oraz złożenie wymienionych w zarządzeniu dokumentów – w terminie 7 dni pod rygorem zwrotu wniosku. W dniu 29 maja 2012 r. spółka (...) złożyła do akt sprawy o ogłoszenie upadłości określone dokumenty oraz dowód uiszczenia opłaty od wniosku. W dniu 15 czerwca 2012 r. Przewodniczący V Wydziału Gospodarczego Sądu Rejonowego w Siedlcach, na podstawie art. 23 ust. 1 pkt 3 i 5, art. 23 ust. 2 pkt 1 Prawa upadłościowego i naprawczego w związku art. 130 § 1 i 2 k.p.c. i w związku z art. 35 Prawa upadłościowego i naprawczego, wobec nieusunięcia braków formalnych wniosku o ogłoszenie upadłości zarządził zwrot wniosku wnioskodawcy. W uzasadnieniu zarządzenia wskazano, że wnioskodawca nie złożył wszystkich dokumentów, do których złożenia został wezwany. Na w/w zarządzenie z 15 czerwca 2012 r. o zwrocie wniosku o ogłoszenie upadłości spółka (...) złożyła zażalenie. Postanowieniem z dnia 19 lipca 2012 r. Sąd Okręgowy w Lublinie oddalił powyższe zażalenie. Wobec uprawomocnienia się zarządzenia z 15 czerwca 2012 r. o zwrocie wniosku o ogłoszenie upadłości spółki (...) złożonego w dniu 21 listopada 2011 r., wniosek ten w dniu 16 sierpnia 2012 r. został zwrócony wnioskodawcy, czyli spółce (...).

W dniu 2 października 2012 r. (data nadania pisma w urzędzie pocztowym) skarżący W. W. jako prezes zarządu (...) spółki z o.o. z siedzibą w Ż. wystąpił w imieniu spółki do Sądu Rejonowego w Siedlcach V Wydziału Gospodarczego z wnioskiem datowanym na 27 września 2012 r. o ogłoszenie upadłości w/w spółki obejmującej likwidację majątku. Wniosek zarejestrowany został pod sygnaturą akt V GU 22/12. Postanowieniem z dnia 16 października 2012 r. Sąd Rejonowy w Siedlcach V Wydział Gospodarczy oddalił wniosek spółki (...) o ogłoszenie upadłości. W uzasadnieniu postanowienia Sąd Rejonowy w Siedlcach wskazał, że zobowiązania spółki dotyczą lat 2010-2012, a zatem spółka zaprzestała spłaty swoich wymagalnych zobowiązań już w 2010 r. Zadłużenie spółki przekracza kwotę miliona złotych. Niewypłacalność spółki nie jest jednak wystarczająca do ogłoszenia upadłości. Zgodnie z art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. Prawo upadłościowe i naprawcze, w razie braku majątku służącego zaspokojeniu wierzycieli nie wszczynają się postępowania upadłościowe i taka sytuacja zaistniała w przypadku spółki (...), która nie posiada praktycznie żadnego majątku. Z oświadczenia wnioskodawcy wynika, że wartość posiadanego przez spółkę majątku wynosi około 19 200 zł i obejmuje trzy wózki widłowe i samochód S.. W tych okolicznościach majątek spółki nie pokryłby nawet kosztów postępowania, nie mówiąc o zaspokojeniu wierzycieli. Postanowienie to uprawomocniło się bez jego zaskarżenia w dniu 30 października 2012 r.

Wobec zwrotu w trybie art. 130 § 1 i 2 k.p.c. wniosku o ogłoszenie upadłości Spółki (...) złożonego w dniu 21 listopada 2011r., wniosek ten nie wywołał żadnych skutków prawnych jakie ustawa wiąże z wniesieniem pisma procesowego do sądu, zgodnie z art. 130 § 2 k.p.c. Z kolei wniosek o ogłoszenie upadłości spółki (...) zgłoszony w dniu 2 października 2012 r., nie został złożony we właściwym czasie, gdyż przesłanki do zgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości spółki istniały znacznie wcześniej. Przesłanką ogłoszenia upadłości dłużnika jest stan niewypłacalności, a zatem stan niemożności wywiązywania się z wymagalnych zobowiązań płatniczych. Przepisy ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. Prawo upadłościowe i naprawcze (t.j. Dz.U. 2017 r., poz. 2344) przewidują dwie przesłanki niewypłacalności. Pierwsza przesłanka zwana płynnościową, uregulowana w art.11 ust. 1 Prawa upadłościowego i naprawczego, dotyczy sytuacji, w której dłużnik utracił zdolność do wykonywania swoich wymagalnych zobowiązań pieniężnych. Druga przesłanka niewypłacalności zwana zadłużeniową lub majątkową, uregulowana w art. 11 ust. 2 Prawa upadłościowego i naprawczego, a dotycząca osób prawnych zachodzi wówczas, gdy stan zobowiązań dłużnika przekracza wartość jego majątku, nawet wtedy, gdy na bieżąco wykonuje on swoje zobowiązania. Przedstawione przesłanki niewypłacalności mają charakter alternatywny i zaistnienie jednej z nich stanowi podstawę do wystąpienia z wnioskiem o ogłoszenie upadłości spółki. Metodą badania zaistnienia przesłanki niewypłacalności jest analiza sprawozdań finansowych danego dłużnika, analiza wskaźnikowa i analiza zaspokojenia wierzycieli. W przypadku spółki (...) analizie poddane zostały sprawozdania finansowe za lata 2010-2013. Analiza stanu wierzytelności spółki (...) oraz stanu majątkowego spółki wskazuje, że wniosek o ogłoszenie upadłości (złożony przez spółkę w dniu 2 października 2012 r. i zarejestrowany w Sądzie Rejonowym w Siedlcach pod sygnaturą V GU 22/12) nie został zgłoszony we właściwym czasie. W przypadku płynnościowej przesłanki niewypłacalności z uwagi na niedostępność źródeł

dokumentacji księgowej co do obsługi zadłużenia bieżącego, brak jest możliwości przeprowadzenia szczegółowej analizy w przedmiocie regulowania bieżących wymagalnych zobowiązań przez Spółkę (...). Jednakże informacja ze spisu wierzytelności z podaniem wysokości wierzytelności oraz terminów zapłaty złożona przez spółkę (...) wg stanu na dzień 31 sierpnia 2012 r. (na k.18 i n. akt o ogłoszenie upadłości V GU 22/12) wskazuje, że brak regulacji wymagalnych zobowiązań, stanowiący przesłankę płynnościową niewypłacalności, miał miejsce już pomiędzy wrześniem a listopadem 2010 r. Z kolei analiza wyników sprawozdań finansowych spółki (...) wskazuje, że przesłanka zadłużeniowa niewypłacalności rozumiana jako przewaga zobowiązań dłużnika nad wartością jego majątku zaistniała z końcem 2010 r. i stan taki, tj. stan przewagi zobowiązań istniał przez cały okres objęty badaniem, również w 2013 r. W przedstawionych okolicznościach w przedziale czasu wrzesień-grudzień 2010 r. wniosek o upadłość, zgodnie z art. 21 ustawy Prawo upadłościowe i naprawcze, winien zostać wniesiony w terminie dwóch tygodni od dnia powzięcia wiadomości o przesłance niewypłacalności.

Spółka (...) nie posiada majątku ruchomego i nieruchomego, z którego możliwe jest zaspokojenie należności objętych zaskarżonymi decyzjami. Wierzytelność przysługująca spółce (...) wobec (...) spółki z o.o. w M., uznana w toku postępowania upadłościowego spółki (...) w kwocie 449 555,15 zł, nie została zaspokojona w toku postępowania upadłościowego spółki (...). Spółka (...) była właścicielką dwóch nieruchomości. Obie nieruchomości zostały zbyte po umorzeniu postępowania upadłościowego - w ramach postępowania egzekucyjnego prowadzonego na wniosek innego wierzyciela spółki (...), tj. Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych przez Komornika Sądowego przez Sądzie Rejonowym w Siedlcach H. D. (1) pod sygnaturą akt Km 690/13. Jedna z nieruchomości położona w Ż. przy ul. (...) składająca się z działki gruntu nr (...) o powierzchni (...) ha została sprzedana 2020 r. za kwotę 37 562,25 złotych plus 23% VAT. Druga z nieruchomości spółki (...), również położona w Ż. przy ul. (...), obejmująca prawo użytkowania wieczystego działki gruntu nr (...) o powierzchni (...) ha i prawo własności budynków i budowli stanowiących odrębny od gruntu przedmiot własności, została sprzedana w 2018 r. za cenę 1 385 333,33 zł plus 23% podatku VAT, tj. 318 626,67 zł.

Sąd Okręgowy ocenił odwołania od obu powołanych na wstępie decyzji jako nieuzasadnione i w związku z tym odwołania od nich oddalił.

W pierwszej kolejności odnosząc się do zarzutów skarżącego dotyczących wad wydanych decyzji oraz wad postępowań administracyjnych, w toku których decyzje te zostały wydane, Sąd I instancji wskazał, że brak jest podstaw do przyjęcia, iż obie zaskarżone decyzje obarczone są wadami pozbawiającymi je cech decyzji administracyjnych. Zarówno decyzja z dnia 20 listopada 2013 r., jak i decyzja z dnia 28 grudnia 2018 r., zawiera wszystkie wymagane ustawą, tj. art. 107 § 1 k.p.a. elementy składowe decyzji. I tak, obie decyzje zawierają oznaczenie organu, który je wydał, datę wydania, oznaczenie strony, powołanie podstawy prawnej oraz rozstrzygnięcie. Dalej, obie decyzje zawierają uzasadnienie faktyczne i prawne oraz pouczenie o trybie złożenia od nich odwołania do sądu i wreszcie obie decyzje opatrzone są podpisem z podaniem imienia i nazwiska oraz stanowiska służbowego pracownika organu upoważnionego do wydania decyzji.

Sąd I instancji stwierdził, że przy wydawaniu obu zaskarżonych decyzji nie doszło do rażącego naruszenia przepisów postępowania przed organem rentowym. Zgodnie z art. 123 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j. Dz.U. 2021 r., poz. 423 ze zm.), w sprawach uregulowanych ustawą stosuje się przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego, chyba że ustawa stanowi inaczej. Stosownie zaś do art. 61 § 1 k.p.a. postępowanie administracyjne wszczyna się na żądanie strony lub z urzędu, a w myśl art. 61 § 4 k.p.a. o wszczęciu postępowania z urzędu lub na żądanie jednej ze stron należy zawiadomić wszystkie osoby będące stronami w sprawie. Przepis art. 10 § 1 k.p.a. stanowi z kolei, że organy administracji publicznej (w sprawie niniejszej organ rentowy) obowiązane są zapewnić stronom czynny udział w każdym stadium postępowania, a przed wydaniem decyzji umożliwić im wypowiedzenie się co do zebranych dowodów oraz zgłoszonych żądań. Odnosząc powyższe uregulowania do okoliczności sprawy niniejszej, wskazać należy, że analiza akt organu rentowego pokazuje, iż przed wydaniem obu zaskarżonych decyzji organ rentowy wystosował do skarżącego zawiadomienie o wszczęciu z urzędu postępowania w sprawie orzeczenia o odpowiedzialności członka zarządu za zobowiązania spółki z tytułu składek. W przypadku pierwszego postępowania, tj. postępowania, w wyniku którego wydano decyzję z dnia 20 listopada

2013 r., zawiadomienie o wszczęciu postępowania pochodzi z dnia 25 września 2013 r., a w przypadku drugiego postępowania, tj. postępowania, w wyniku którego wydano decyzję z dnia 28 grudnia 2018 r., zawiadomienie o wszczęciu postępowania pochodzi z dnia 5 października 2018 r. Analogicznie w obu tych postępowaniach organ rentowy zawiadomił skarżącego o zakończeniu postępowania w zakresie stwierdzenia odpowiedzialności prezesa zarządu za zobowiązania spółki i poinformował o prawie wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów – odpowiednie pisma wystosowane zostały do skarżącego odpowiednio w dniu 8 października 2013 r. i w dniu 30 listopada 2018 r. W odwołaniu od decyzji z dnia 20 listopada 2013 r. skarżący zarzucił organowi rentowemu niedoręczenie mu zawiadomienia o zakończeniu postępowania w sprawie orzeczenia o odpowiedzialności prezesa zarządu. Zauważyć jednak należy, że zawiadomienie o zakończeniu postępowania zostało skarżącemu wysłane na adres zamieszkania i zwrócone organowi rentowemu wobec niepodjęcia przez adresata po uprzedniej dwukrotnej awizacji. Sąd I instancji zwrócił uwagę na to, że skarżący w piśmie datowanym na 29 października 2015 r. wskazał, że zaskarżona decyzja z dnia 20 listopada 2013 r. zapadła z oczywistym naruszeniem reguł postępowania administracyjnego w postaci braku zawiadomienia skarżącego jako strony o wszczęciu postępowania w sprawie jego odpowiedzialności jako członka zarządu. Ten zarzut, podniesiony przez skarżącego półtora roku po wniesieniu odwołania, jest odmienny od zarzutu przedstawionego przez niego w odwołaniu datowanym na 19 grudnia 2013 r. Sam skarżący w odwołaniu wskazał na brak doręczenia mu zawiadomienia o zakończeniu postępowania przed organem rentowym, co – jak należy wnioskować – wynikało z tego, że skarżący nie odebrał awizowanej korespondencji. Sam skarżący nie wskazywał natomiast w odwołaniu – w którym przedstawił szereg zarzutów – na brak doręczenia mu zawiadomienia o wszczęciu postępowania. Analiza akt organu rentowego pokazuje, że w aktach tych nie ma dowodu doręczenia skarżącemu zawiadomienia z dnia 25 września 2013 r. o wszczęciu postępowania. Natomiast na zawiadomieniu złożonym w tych aktach znajduje się adnotacja o wysłaniu go do skarżącego w tym samym dniu, w którym zawiadomienie to sporządzono, tj. w dniu 25 września 2013 r. W tych okolicznościach, w ocenie Sądu Okręgowego, nie ma podstaw do stwierdzenia, że organ rentowy uchybił w sposób oczywisty przepisom postępowania administracyjnego. Organ rentowy sporządził i wystosował do skarżącego stosowne zawiadomienie, a skarżący w odwołaniu sporządzonym w przeciągu miesiąca od doręczenia mu decyzji z dnia 20 listopada 2013 r. wskazał na brak doręczenia mu zawiadomienia o zakończeniu postępowania, a nie na brak zawiadomienia o wszczęciu postępowania przez organ rentowy.

Odnosząc się do zarzutów skarżącego podniesionych w odniesieniu do postępowania toczącego się przed organem rentowym przed wydaniem drugiej z zaskarżonych decyzji, tj. decyzji z dnia 28 grudnia 2018 r., Sąd Okręgowy wskazał, że odmowa przeprowadzenia określonych dowodów przez organ rentowy nie stanowi o rażącym naruszeniu przepisów postępowania przez ten organ. Organ rentowy odmawiając przeprowadzenia dowodów z zeznań skarżącego i świadka na okoliczność pełnienia przez skarżącego funkcji prezesa zarządu w okresie objętym zaskarżoną decyzją odwołał się do danych wynikających z akt rejestrowych Krajowego Rejestru Sądowego, a zatem ustosunkował się do wniosku skarżącego i uzasadnił swoje stanowisko.

Przechodząc do meritum sprawy Sąd I instancji wskazał, iż zgodnie z art. 116 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (t.j. Dz.U. 2020 r., poz. 1325 ze zm.), za zaległości podatkowe spółki z ograniczoną odpowiedzialnością odpowiadają solidarnie całym swoim majątkiem członkowie jej zarządu, jeżeli egzekucja z majątku spółki okazała się w całości lub w części bezskuteczna, a członek zarządu:

1/ nie wykazał, że:

a/ we właściwym czasie zgłoszono wniosek o ogłoszenie upadłości lub w tym czasie zostało otwarte postępowanie restrukturyzacyjne w rozumieniu ustawy z dnia 15 maja 2015 r. – Prawo restrukturyzacyjne albo zatwierdzono układ w postępowaniu o zatwierdzenie układu, o którym mowa w ustawie z dnia 15 maja 2015 r. – Prawo restrukturyzacyjne, albo

b/ niezgłoszenie wniosku o ogłoszenie upadłości nastąpiło bez jego winy;

2/ nie wskazuje mienia spółki, z którego egzekucja umożliwi zaspokojenie zaległości podatkowych spółki w znacznej części.

Stosownie do art. 116 § 2 ostatnio powołanej ustawy odpowiedzialność członków zarządu obejmuje zaległości podatkowe z tytułu zobowiązań, których termin płatności upływał w czasie pełnienia przez nich obowiązków członka zarządu.

Zgodnie z art. 31 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych przytoczone uregulowanie Ordynacji podatkowej stosuje się odpowiednio do należności z tytułu składek.

Sąd Okręgowy dalej podniósł, że analiza powyższych uregulowań prowadzi do wniosku, iż w sprawie o ustalenie odpowiedzialności członka zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością za zobowiązania podatkowe spółki (tu – za zobowiązania z tytułu składek) organ rentowy, aby móc dokonać takiego orzeczenia musi wykazać dwie przesłanki. Po pierwsze, jest obowiązany wykazać istnienie niezapłaconych należności z tytułu składek oraz bezskuteczność egzekucji tych należności z majątku spółki. Z kolei członek zarządu spółki, aby uwolnić się od takiej odpowiedzialności powinien wykazać spełnienie się przytoczonych wyżej przesłanek egzoneracyjnych, a zatem uwalniających go od takiej odpowiedzialności.

Po dokonaniu analizy okoliczności sprawy niniejszej, Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że organ rentowy wykazał przesłanki uzasadniające wydanie dwóch zaskarżonych decyzji – z dnia 20 listopada 2013 r. i z dnia 28 grudnia 2018 r. ustalających odpowiedzialność skarżącego, jako prezesa zarządu (...) spółki z o.o. w Ż., za zobowiązania tej spółki z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych, przy czym orzeczenie o odpowiedzialności za zobowiązania z tytułu składek dotyczy okresu, w którym skarżący pełnił funkcję prezesa zarządu w/w spółki. Z ustaleń dokonanych przez Sąd I instancji wynika, że skarżący został powołany do zarządu spółki (...) i jednocześnie do pełnienia funkcji prezesa zarządu w dniu (...) i funkcje tę pełnił z pewnością w okresie, którego dotyczą zaskarżone decyzje, a zatem w latach 2008-2013. W tym miejscu zauważyć należy, że w odwołaniu od decyzji z dnia 20 listopada 2013 r. dotyczącej odpowiedzialności za zobowiązania z tytułu składek powstałe w okresie od października 2008 r. do października 2013 r. (okresy szczegółowo wymienione w w/w decyzji) i w kolejnych pismach procesowych skarżący, nie kwestionował faktu bycia członkiem zarządu spółki (...) i pełnienia funkcji prezesa zarządu tej spółki. Tego rodzaju zarzut skarżący podniósł dopiero w odwołaniu od drugiej zaskarżonej decyzji, tj. decyzji z dnia 28 grudnia 2018 r. dotyczącej odpowiedzialności za zobowiązania z tytułu składek za okres od listopada 2013 r. do grudnia 2013 r., wskazując, że nie został formalnie powołany w 2013 r. do zarządu spółki. Następnie, w końcowej części postępowania skarżący podniósł ten zarzut również w odniesieniu do okresu, którego dotyczy pierwsza z zaskarżonych decyzji, twierdząc że również w latach 2008-2012 nie pełnił funkcji członka zarządu spółki (...). W toku zeznań w charakterze strony skarżący wskazał, że w jego ocenie funkcję prezesa zarządu spółki (...) pełnił jedynie w okresie roku od powołania do zarządu, tj. od dnia(...) do dnia (...). Stwierdził, że w późniejszym okresie nie był powoływany do zarządu spółki, nie pełnił funkcji prezesa zarządu i faktycznie wykonywał jedynie obowiązki szefa produkcji. W ocenie Sądu Okręgowego, powyższe twierdzenia skarżącego nie zasługują na uwzględnienie. W pierwszej kolejności wskazać należy, że pozostają one w sprzeczności z wyjaśnieniami skarżącego składanymi na rozprawie w dniu 13 października 2016 r., w toku których skarżący nie tylko nie kwestionował faktu bycia członkiem zarządu i pełnienia funkcji prezesa zarządu spółki (...), ale przedstawił szczegółowo swoje działania jako prezesa zarządu w obliczu pogarszającej się sytuacji finansowej spółki w latach 2010-2011, w tym również w kontekście zasadności i celowości zgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości spółki. Wyjaśnienia te skarżący składał w trybie art. 212 k.p.c. – w brzmieniu obowiązującym do dnia 6 listopada 2019 r. (tzw. wyjaśnienia informacyjne), ale nie ulega wątpliwości, że obowiązkiem strony jest składanie wyjaśnień zgodnie z prawdą w celu ustalenia okoliczności spornych między stronami. Przede wszystkim jednak powyższe twierdzenia skarżącego pozostają w sprzeczności ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym. Sąd Okręgowy podniósł, że powyższe ustalenia wskazują bowiem na to, że od chwili powołania skarżącego w dniu (...) do zarządu spółki i powierzenia mu funkcji prezesa zarządu, w każdym kolejnym roku – na koniec pierwszego półrocza – odpowiednio w dniu 30 czerwca 2008 r., 30 czerwca 2009 r., 30 czerwca 2010 r., 30 czerwca 2011 r., 29 czerwca 2012 r., 30 czerwca

2013 r. i 30 czerwca 2014 r. Zgromadzenie Wspólników spółki (...) podejmowało uchwałę w sprawie udzielenia skarżącemu absolutorium z wykonania obowiązków prezesa zarządu spółki za miniony rok i w sprawie przedłużenia mandatu skarżącemu jako prezesowi zarządu na kolejną kadencję. Niezależnie od powyższego podkreślić należy, że w spornym okresie skarżący nie tylko formalnie był powołany do pełnienia obowiązków członka zarządu spółki (...), ale faktycznie obowiązki te wykonywał, czego dowodem są m.in. składane przez niego w imieniu spółki (...) wnioski i pisma procesowe w sprawach z wniosku tej spółki o ogłoszenie upadłości (toczących się przed Sądem Rejonowym w Siedlcach pod sygnaturami akt VGU 10/12 i VGU 22/12), podpisywane przez skarżącego jako prezesa zarządu dokumenty finansowe spółki (...), tj. sprawozdania finansowe, bilanse, rachunki zysków i strat (składane do sądu rejestrowego, ale również jako dowody w w/w sprawach o ogłoszenie upadłości), złożone przez skarżącego w imieniu spółki w organie rentowym w dniu 19 marca 2013 r. oświadczenie w trybie art. 25 ust. 5, 5a i 6 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oświadczenie o posiadanym przez spółkę (...) majątku ruchomym, nieruchomościach oraz prawach majątkowych. Powracając do kwestii przesłanek odpowiedzialności skarżącego jako członka zarządu za zobowiązania z tytułu składek, Sąd I instancji wskazał, że nie budzi wątpliwości istnienie nieuiszczonych przez spółkę (...) należności z tytułu składek, określonych szczegółowo w zaskarżonych decyzjach, a udokumentowanych w wystawionych przeciwko spółce tytułach wykonawczych. Istnienia tych należności nie kwestionował ponadto sam skarżący, a w przywoływanych już wyjaśnieniach złożonych na rozprawie w dniu 13 października 2016 r. wskazał, że nie kwestionuje wycień organu rentowego co do wysokości należności z tytułu składek. Spełniona została również druga przesłanka odpowiedzialności skarżącego za zobowiązania spółki, a mianowicie bezskuteczność egzekucji tych należności z majątku spółki. Postępowanie egzekucyjne prowadzone przeciwko spółce w trybie egzekucji sądowej doprowadziło do wyegzekwowania jedynie kilkunastu tysięcy złotych przy zadłużeniu przekraczającym 800 000 zł nie licząc odsetek, a egzekucja administracyjna prowadzona przeciwko spółce okazała się w całości bezskuteczna.

Przechodząc do kwestii przesłanek egzoneracyjnych, a zatem okoliczności wyłączających odpowiedzialność członka zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością za zobowiązania tej spółki, Sąd Okręgowy stwierdził, że w okolicznościach sprawy nie można uznać, aby po stronie skarżącego W. W. zaszyły okoliczności wyłączające jego odpowiedzialność za zobowiązania spółki (...). Z ustaleń Sądu I instancji wynika, że w dniu 21 listopada 2011 r. skarżący działając w imieniu spółki (...) – jako jej prezes zarządu – złożył w Sądzie Rejonowym wniosek o ogłoszenie upadłości spółki obejmującej układ z wierzycielami. Wniosek ten został jednak zwrócony wnioskodawcy w dniu 16 sierpnia 2012 r. na mocy prawomocnego zarządzenia Przewodniczącego V Wydziału Gospodarczego Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 15 czerwca 2012r., sygn. akt VGU 10/12. Zwrot przedmiotowego wniosku nastąpił w trybie przywołanych w zarządzeniu przepisów Prawa upadłościowego i naprawczego w związku z art. 130 § 1 i 2 k.p.c. Zgodnie zaś z art. 130 § 2 k.p.c. pismo zwrócone nie wywołuje żadnych skutków, jakie ustawa wiąże z wniesieniem pisma procesowego do sądu. Oznacza to, że skarżący nie może powoływać się na zgłoszenie w dniu 21 listopada 2011 r. wniosku o ogłoszenie upadłości spółki (...), wniosek ten jako zwrócony nie wywołał bowiem żadnych skutków przewidzianych ustawą. Z dalszych ustaleń Sądu Okręgowego wynika, że w dniu 2 października 2012 r. skarżący działając w imieniu spółki (...) – jako jej prezes zarządu – złożył w Sądzie Rejonowym w Siedlcach nowy wniosek o ogłoszenie upadłości spółki, tym razem obejmującej likwidację majątku spółki, przy czym wniosek ten został prawomocnie oddalony postanowieniem Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 16 października 2012 r., sygn. akt VGU 22/12, na podstawie art. 13 ust.1 Prawa upadłościowego i naprawczego, tj. z uwagi na to, że majątek niewypłacalnego dłużnika (spółki (...)) nie wystarczał na zaspokojenie nawet kosztów postępowania. Oddalenie przez Sąd Rejonowy w Siedlcach powyższego wniosku o ogłoszenie upadłości spółki (...) uprawnia do stwierdzenia, że wniosek ten (z dnia 2 października 2012 r.) nie został zgłoszony we właściwym czasie, czyli takim, który dawał szansę – biorąc pod uwagę stan finansów i majątku spółki – na realizację celu postępowania upadłościowego, jakim jest zaspokojenie choćby w części wierzycieli spółki. W uzasadnieniu postanowienia o oddaleniu wniosku o ogłoszenie upadłości spółki (...), Sąd Rejonowy wskazał, że spółka zaprzestała spłaty swoich wymagalnych zobowiązań już 2010 r. Powyższe znajduje potwierdzenie w opinii biegłego z zakresu księgowości, analizy finansowej, kadr i płac T. W., który w oparciu o analizę całości materiału dowodowego, ze szczególnym uwzględnieniem dokumentacji finansowej spółki (...) za lata 2010-2013 stwierdził, że przesłanka płynnościowa niewypłacalności związana z zaprzestaniem regulowania przez spółkę bieżących wymagalnych zobowiązań – stanowiąca podstawę zgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości – zaistniała już pomiędzy wrześniem a listopadem 2010 r. (w tym zakresie biegły opierał się na danych podanych

przez samą Spółkę do sprawy o ogłoszenie upadłości - k.18 i n. akt V GU 22/12 SR w Siedlcach). Biegły uznał, że w podobnym okresie, tj. na koniec 2010 r. wystąpiła przesłanka zadłużeniowa niewypłacalności spółki (...), a zatem stan, w którym zobowiązania spółki przeważały nad wartością jej majątku, przy czym stan przewagi zobowiązań istniał przez cały okres objęty badaniem, w tym również w 2013 r. Sąd Okręgowy ocenił przedmiotową opinię biegłego jako wiarygodny dowód w sprawie. Opinia ta jest spójna, logiczna i należyte uzasadniona. Skarżący zakwestionował wnioski płynące z opinii, zarzucając jej błędne ustalenia co do daty zaistnienia stanu niewypłacalności spółki i wytykając błąd w danych przyjętych w opinii w zakresie wartości zobowiązań krótkookresowych spółki w 2010 r., wskazując na podanie przez biegłego w tym zakresie różnych danych. W złożonej opinii uzupełniającej biegły ustosunkował się do powyższych zarzutów i wskazał, że sformułowanie zawarte na stronie (...)opinii podstawowej cyt.: „wartość zobowiązań krótkookresowych ogółem w 2010 r. stanowiła sumę 5 970 481,67 złotych” stanowi omyłkę pisarską i sformułowanie to odnosiło się do wartości zobowiązań ogółem i winno brzmieć „wartość zobowiązań ogółem w 2010 r. ...” (vide: opinia podstawowa tom IV k.641 i opinia uzupełniająca k.685 akt sprawy). Analizując powyższe opinie – podstawową i uzupełniającą Sąd Okręgowy uznał, że stwierdzenie biegłego o omyłce pisarskiej jest wiarygodne. W tabeli na kolejnej, 9 stronie opinii podstawowej (na k. 642 akt sprawy) biegły przytoczył powyższą wartość (5 970 481,67 złotych) jako wartość zobowiązań ogółem w 2010 r., a poniżej podał wartość zobowiązań krótkoterminowych jako kwotę 2 832 404,47 złotych. W tych okolicznościach nie może być wątpliwości, że na stronie (...) opinii podstawowej istotnie doszło do omyłki pisarskiej, tym bardziej, że podane dane biegły przytaczał za dokumentacją źródłową, tj. bilansem spółki. W tych okolicznościach, uznając opinię biegłego T. W. za wiarygodny dowód w sprawie, Sąd I instancji pominął dowód z opinii innego biegłego z zakresu rachunkowości zawnioskowany przez skarżącego, jako zmierzający do przedłużenia postępowania. W tym kontekście zauważyć również należy, że skarżący w toku postępowania prezentował stanowisko, że niewypłacalność spółki (...) powstała w październiku 2011 r. i ustaleniu tej okoliczności miał służyć zawnioskowany w tym piśmie dowód z opinii biegłego księgowego. Wnioski płynące z opinii biegłego T. W., które Sąd Okręgowy uznał za miarodajne, pokazują, że stan niewypłacalności spółki (...) zaistniał już na koniec 2010 r., co oznacza, że wniosek o ogłoszenie upadłości Spółki złożony w dniu 2 października 2012 r. był spóźniony, a zatem nie może być uznany za zgłoszony we właściwym czasie. Zauważyć jednak należy, że nawet przy założeniu, iż stan niewypłacalności spółki (jak twierdzi skarżący) nastąpił w październiku 2011 r., to wniosek o ogłoszenie upadłości złożony rok później (2 października 2012 r.) również musiałby być uznany za spóźniony. Jeszcze raz powtórzyć trzeba, że wniosek o ogłoszenie upadłości złożony w dniu 21 listopada 2011 r., wobec tego, że podlegał zwrotowi nie wywołał skutków przewidzianych ustawą. Wskazać przy tym należy, że zaistniały stan niewypłacalności spółki, stanowiący przesłankę zgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości spółki, dotyczy również odpowiedzialności skarżącego za należności z tytułu składek określone w drugiej z zaskarżonych decyzji, tj. decyzji z dnia 28 grudnia 2018 r. Decyzja ta została wydana kilka lat po pierwszej decyzji z dnia 20 listopada 2013 r., ale dotyczy należności z tytułu składek za listopad i grudzień 2013 r.

Wskazać wreszcie należy, że w okolicznościach sprawy brak jest podstaw do stwierdzenia, że skarżący nie powinien ponosić odpowiedzialności za zobowiązania spółki (...) z tytułu składek, gdyż nie miał wpływu na zarządzanie tą spółką i o wszystkim decydował J. H. będący właścicielem – udziałowcem (...) spółki z o.o. w W., która z kolei była właścicielem udziałów w spółce (...). Takie stanowisko przedstawił skarżący na końcu procesu – w toku zeznań w charakterze strony. Z zeznań świadków: M. Ł., P. K., M. K. oraz J. H. wynika, że J. H. miał wpływ na funkcjonowanie spółki (...), ale okoliczność ta nie uchyła odpowiedzialności członka zarządu za zobowiązania spółki. Należy podkreślić, że sprawowanie mandatu członka zarządu jest dobrowolne i w obliczu odpowiedzialności za zobowiązania spółki członek zarządu nie może uchylić się od tej odpowiedzialności twierdząc, że w praktyce decyzje w spółce podejmowała inna osoba. Dodać przy tym należy, że brak jest podstaw do przyjęcia, że skarżący był pozbawiony prawa decydowania w sprawach spółki. Z wyjaśnień skarżącego złożonych na rozprawie w dniu 13 października 2016 r. wynika, że miał on wiedzę o sytuacji finansowej spółki (...) oraz o problemach finansowych głównego jej kontrahenta, tj. spółki (...). Wyjaśnił jak rozważał kwestie terminu złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości spółki (...) w kontekście interesu kontrahentów, ale też pracowników i utrzymania zatrudnienia. Przedstawił jak spotykał się z kontrahentami i dostawcami spółki w celu ustalenia nowych terminów spłaty należności wobec tych kontrahentów. Wyjaśnił, że pozostawał w przekonaniu o celowości przeprowadzania tzw. restrukturyzacji, która pozwoli wyjść z trudnej sytuacji, w której spółka (...) znalazła się jesienią 2010 r. W tych okolicznościach, zdaniem Sądu Okręgowego, nie można

przyjąć późniejszych twierdzeń W. W., że nie miał wpływu na decyzje dotyczące spółki, w tym co do terminu zgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości.

Przechodząc do kolejnej przesłanki egzoneracyjnej, Sąd I instancji podniósł, że brak jest również podstaw do stwierdzenia, iż skarżący W. W. wskazał mienie spółki, do którego możliwe jest skierowanie egzekucji w celu wyegzekwowania należności z tytułu składek. Skarżący wskazał, że spółce (...) przysługuje wierzytelność wobec spółki (...) w kwocie 449 555,15 zł, która wciągnięta została na listę wierzytelności spółki (...) i uznana w tej kwocie w toku postępowania upadłościowego spółki (...). Ustalenia Sądu Okręgowego potwierdzają, że istotnie spółka (...) uzyskała tytuł wykonawczy przeciwko spółce (...) w w/w kwocie, jednakże w toku postępowania upadłościowego spółki (...), które zakończyło się przeszło 8 lat temu (umorzenie postępowania upadłościowego nastąpiło w dniu 7 marca 2013 r.) spółka (...) nie uzyskała zaspokojenia tej wierzytelności. Postępowanie upadłościowe wobec spółki (...) zostało umorzone na podstawie art. 361 ust. 1 pkt 1 Prawa upadłościowego i naprawczego, tj. wobec zaistnienia takiej sytuacji, w której majątek pozostały po wyłączeniu z niego przedmiotów majątkowych dłużnika obciążonych hipoteką, zastawem, zastawem rejestrowym, zastawem skarbowym lub hipoteką morską, nie wystarcza na zaspokojenie kosztów postępowania. Spółka (...) posiadała składniki majątku w postaci dwóch nieruchomości położonych w Ż., które zostały sprzedane już po zakończeniu postępowania upadłościowego w toku egzekucji sądowej na wniosek wierzyciela spółki (...) jakim był Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych. Do uznania zaistnienia przesłanki egzoneracyjnej w postaci wskazania mienia, do którego możliwe jest skierowanie egzekucji w celu wyegzekwowania należności z tytułu składek, konieczne jest wskazanie takich składników majątku spółki, które dają realną szansę na zaspokojenie należności.

Sąd Okręgowy, mając na uwadze powyższe okoliczności, stwierdził, że W. W. nie wykazał przesłanek zwalniających go z odpowiedzialności za zaległe zobowiązania spółki (...) z tytułu składek. Sąd I instancji stwierdził, że zaszły ustawowe przesłanki do orzeczenia o odpowiedzialności W. W. za zobowiązania (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ż. z tytułu zaległych składek określonych szczegółowo w zaskarżonych decyzjach z dnia 20 listopada 2013 r. i z dnia 28 grudnia 2018 r. i w związku z tym oddalił odwołania od tych decyzji.

Sąd Okręgowy zauważył na marginesie, że użycie w decyzji z dnia 28 grudnia 2018 r. sformułowania o przeniesieniu na skarżącego odpowiedzialności za zobowiązania płatnika składek, czyli spółki (...), nie oznacza w rzeczywistości zwolnienia z odpowiedzialności samej spółki, która za zobowiązania z tytułu składek odpowiada z mocy ustawy i z odpowiedzialności tej nie może być zwolniona. Z mocy ustawy odpowiedzialność skarżącego jako dłużnika składek jest odpowiedzialnością solidarną ze spółką.

O kosztach procesu Sąd Okręgowy orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w związku z art. 99 k.p.c. oraz w związku z § 6 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t.j. Dz.U. 2013 r., poz. 490 ze zm.). Sąd I instancji zaznaczył, iż zasądzona kwota 7 200 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego stanowi równowartość minimalnego wynagrodzenia radcy prawnego obliczonego od wartości przedmiotu sporu zgodnie z przepisami ostatnio powołanego rozporządzenia w brzmieniu obowiązującym w dacie wszczęcia postępowania w sprawie niniejszej.

Apelację od tego wyroku wniósł odwołujący się W. W.. Zaskarżając wyrok Sądu I instancji w całości apelant zarzucił mu:

I. naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

1/ art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dokonanie przez Sąd I instancji dowolnej, a nie swobodnej oceny materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie polegającej na nieuzasadnionym przyjęciu:

a/ prawidłowości decyzji z dnia 20 listopada 2013 r., znak: (...) orzekającej o odpowiedzialności W. W. – prezesa zarządu (...) spółki z o.o. za zobowiązania spółki w wysokości 1 141 133,46 zł z tytułu nieopłaconych składek na

ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne oraz Fundusz Pracy i Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych za okres od października 2008 r. do listopada 2008 r., luty 2009 r., czerwiec 2009 r., od września 2009 r. do kwietnia 2012 r., czerwiec 2012 r., od sierpnia 2012 r. do października 2012 r., grudzień 2012 r., luty 2013 r., czerwiec 2013 r., od sierpnia 2013 r. do października 2013 r., w sytuacji gdy odwołującemu nie zostało doręczone zawiadomienie z dnia 25 września 2013 r. o wszczęciu z urzędu postępowania w przedmiotowej sprawie, w aktach sprawy brak jest dowodu doręczenia tego zawiadomienia odwołującemu, a wskazana przez Sąd I instancji adnotacja organu rentowego o wysłaniu zawiadomienia nie stanowi dowodu doręczenia tegoż zawiadomienia, w sprawie nie zostało przeprowadzone jakiegokolwiek postępowanie dowodowe w okresie od dnia wysłania zawiadomienia, tj. od dnia 25 września 2013 r. do dnia zakończenia postępowania, tj. do dnia 8 października 2013 r., a zatem decyzja ZUS z dnia 20 listopada 2013 r. zapadła z rażącym naruszeniem reguł postępowania administracyjnego, co skutkowało jej bezwzględną nieważnością, o której mowa w art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a., a w konsekwencji brakiem istnienia zobowiązania powstałego wskutek wydania przez organ rentowy wadliwej decyzji;

b/ że odwołujący pełnił funkcję prezesa zarządu (...) spółki z o.o. w latach 2008-2013 na podstawie uchwał Zgromadzenia Wspólników w sprawie udzielenia absolutorium z wykonania obowiązków prezesa zarządu spółki za miniony rok i w sprawie przedłużenia mandatu odwołującemu jako prezesowi zarządu na kolejną kadencję, podjętych w dniach: 30 czerwca 2008 r., 30 czerwca 2009 r., 30 czerwca 2010 r., 30 czerwca 2011 r., 30 czerwca 2012 r., 30 czerwca 2013 r. i 30 czerwca 2014 r., w sytuacji gdy uchwały za okres 2008-2013 nie zostały doręczone odwołującemu, a uchwała z dnia 30 czerwca 2013 r. jest nieważna albowiem nie została podjęta na zgromadzeniu wspólników, lista obecności wspólników została podpisana przez M. C. – pracownika spółki, a nie wspólnika reprezentującego cały kapitał zakładowy, tj. (...) spółkę z o.o. reprezentowaną przez J. H. – prezesa zarządu, a zatem odwołujący pełnił formalnie funkcję prezesa zarządu wyłącznie przez jedną kadencję, tj. od (...) do (...), w późniejszym okresie, tj. w latach 2008-2013 odwołujący nie został formalnie powołany na funkcję prezesa zarządu i nie pełnił formalnie tej funkcji;

c/ że odwołujący pełnił faktycznie obowiązki prezesa zarządu (...) spółki z o.o. w latach 2008-2013, w sytuacji gdy z zebranego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności z zeznań świadków: M. Ł., P. K., M. K., jak również z zeznań odwołującego wynika, że w tym okresie osobą wyłącznie podejmującą decyzje w spółce był J. H. – prezes zarządu spółki (...) jedyne go wspólnika (...) spółki z o.o., a odwołujący faktycznie pełnił wyłącznie obowiązki szefa produkcji, a następnie szefa sprzedaży;

d/ że spełniona została druga przesłanka odpowiedzialności odwołującego za zobowiązania spółki, a mianowicie bezskuteczność egzekucji, w sytuacji gdy postępowanie egzekucyjne zostało zakończone prawie rok przed wydaniem każdej z decyzji, spółka (...) nadal prowadziła działalność, a jej zysk za 2013 r. wyniósł około 90 000 zł, nie przeprowadzono postępowania o wyjawienie majątku spółki, egzekucja nie została skierowana do wszystkich składników majątkowych spółki, w tym do jej wierzytelności wobec spółki (...) w kwocie 449 555,15 zł wciągniętej na listę wierzytelności spółki (...) i uznanej w tej kwocie w toku postępowania upadłościowego spółki (...), a wyciąg z listy wierzytelności stanowi tytuł wykonawczy, a zatem również druga przesłanka odpowiedzialności odwołującego za zobowiązania spółki, tj. bezskuteczność egzekucji, nie została spełniona;

e/ że stan niewypłacalności spółki (...) zaistniał już na koniec 2010 r., w sytuacji gdy sporządzona w sprawie opinia biegłego sądowego z zakresu księgowości, analizy finansowej, kadr i płac (...) (opinia główna i uzupełniająca), wywołana w celu ustalenia kiedy był czas właściwy na zgłoszenie wniosku o ogłoszenie upadłości (...) spółki z o.o. w Ż., była niespójna, zawierała błędy, oparta na informacjach wtórnych, niewyjaśniająca istoty sprawy, pomimo uzasadnionych zastrzeżeń zgłoszonych przez odwołującego i złożonego wniosku o wywołanie opinii innego biegłego sądowego, który został przez Sąd I instancji pominięty;

f/ że brak jest podstaw do stwierdzenia, że odwołujący wskazał mienie spółki, do którego możliwe jest skierowanie egzekucji w celu wyegzekwowania należności z tytułu składek, w sytuacji gdy odwołujący przedstawił majątek spółki w postaci wierzytelności (...) spółki z o.o. wobec spółki (...) w kwocie 449 555,15 zł, która to wierzytelność wciągnięta została na listę wierzytelności spółki (...), a wyciąg z listy wierzytelności stanowi tytuł wykonawczy, na podstawie którego można dochodzić należności przez okres 10 lat, tj. do połowy 2023 r. i należność ta może zostać

wyegzekwowana albowiem spółka (...) w dalszym ciągu prowadzi działalność, a zatem odwołujący wskazał mienie spółki, do którego możliwe jest skierowanie egzekucji w celu wyegzekwowania należności z tytułu składek

- co doprowadziło do nierozpoznania istoty sprawy, błędnego ustalenia stanu faktycznego w sprawie niniejszej, a w konsekwencji błędnego uznania przez Sąd I instancji, że organ rentowy wykazał istnienie przesłanek uzasadniających wydanie obu zaskarżonych decyzji z dnia 20 listopada 2013 r. i z dnia 28 grudnia 2018 r. orzekających o odpowiedzialności odwołującego jako prezesa zarządu (...) spółki z o.o. w Ż. za zobowiązania tej spółki z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne oraz Fundusz Pracy i Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych, przy czym błędnego stwierdzenia, że orzeczenie o odpowiedzialności za zobowiązania z tytułu składek dotyczy okresu, w którym odwołujący pełnił funkcję prezesa zarządu w/w spółki oraz że odwołujący nie wykazał przesłanek zwalniających go z odpowiedzialności za zaległe zobowiązania spółki (...) z tytułu składek, a w świetle powyższego błędnego uznania, że zaszły ustawowe przesłanki do orzeczenia o odpowiedzialności odwołującego W. W. za zobowiązania (...) spółki z o.o. w Ż. z tytułu zaległych składek określonych szczegółowo w zaskarżonych decyzjach z dnia 20 listopada 2013 r. i z dnia 28 grudnia 2018 r.;

2/ art. 212 k.p.c. (w brzmieniu obowiązującym do 6 listopada 2019 r.) w związku z art. 205¹² § 2 k.p.c. oraz art. 233 § 1 k.p.c. poprzez ustalenie stanu faktycznego sprawy w oparciu o ogólnikowe i nieprecyzyjne wyjaśnienia odwołującego złożone w trakcie informacyjnego jego wysłuchania, uznanie zeznań odwołującego w trybie art. 299 k.p.c. jako sprzecznych z wyjaśnieniami informacyjnymi, pozbawienie ich waloru wiarygodności, w sytuacji gdy informacyjne wysłuchanie odwołującego ze swej istoty ma na celu jedynie wyjaśnienie twierdzeń strony, ustalenie stanu sprawy i nie mogło być zaliczone w poczet materiału dowodowego, wyjaśnienia w trybie art. 212 k.p.c. służą wyłącznie ustaleniu jakie okoliczności są między stronami sporne, a ich udowodnienie, a zatem wykazanie, że twierdzenie o ich istnieniu jest prawdziwe, wymaga przeprowadzenia postępowania dowodowego, a zatem co najmniej dowodu z przesłuchania stron w trybie art. 299 k.p.c., tym samym wyjaśnienia odwołującego w ramach takiego wysłuchania nie mogą stanowić podstawy ustalenia stanu faktycznego sprawy, gdyż wysłuchanie nie stanowi dowodu z przesłuchania stron, a strona może przytaczać twierdzenia i dowody na uzasadnienie swoich wniosków lub dla odparcia wniosków i twierdzeń strony przeciwnej aż do zamknięcia rozprawy, czego wyrazem były zeznania złożone przez odwołującego w trybie art. 299 k.p.c. na rozprawie w dniu 9 września 2021 r., szczegółowo odnoszące się do złożonych wyjaśnień informacyjnych, doprecyzowujące i wyjaśniające stan faktyczny w sprawie albowiem wyjaśnienia informacyjne miały jedynie charakter ogólnikowy i były nieprecyzyjne, a nadto wbrew ocenie Sądu I instancji, nie były sprzeczne z zeznaniami złożonymi w trybie art. 299 k.p.c.;

3/ art. 227 w związku z art. 278 § 1 k.p.c., art. 286 k.p.c. oraz art. 235² § 1 pkt 5 k.p.c. w związku z art. 162 k.p.c. poprzez niezasadne pominięcie przez Sąd I instancji wniosku dowodowego zawartego w piśmie procesowym odwołującego z dnia 30 kwietnia 2021 r., tj. wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego z zakresu rachunkowości celem ustalenia okoliczności wskazanych w postanowieniu Sądu Okręgowego z dnia 1 października 2020 r., tj. kiedy był czas właściwy na zgłoszenie wniosku o ogłoszenie upadłości (...) spółki z o.o. w Ż., mimo że w odniesieniu zarówno do opinii głównej wydanej przez biegłego sądowego T. W., jak i do opinii uzupełniającej, zostały zgłoszone przez odwołującego istotne zastrzeżenia, które nie zostały przez biegłego usunięte;

4/ art. 477¹¹ § 2 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie i uchylenie postanowienia z dnia 27 listopada 2015 r. o dopuszczeniu do udziału w sprawie w charakterze zainteresowanego (...) spółki z o.o. w Ż. z uwagi na brak przymiotu zainteresowanego po stronie tej spółki, w sytuacji gdy spółka (...) jest zainteresowanym w sprawie albowiem zaskarżone w sprawie niniejszej decyzje organu rentowego kształtujące sytuację prawną strony wpływają na jej prawa i obowiązki, a uchylenie przedmiotowego postanowienia pozbawiło (...) spółki z o.o. w Ż. możliwości obrony swych praw, a tym samym doprowadziło do nieważności postępowania;

II. naruszenie przepisów prawa materialnego, a mianowicie:

1/ art. 116 § 1 w związku z art. 107 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (t.j. Dz.U. 2020 r., poz. 1325 ze zm.) poprzez błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że użycie w decyzji z dnia 28 grudnia 2018 r.

sformułowania o przeniesieniu na odwołującego odpowiedzialności za zobowiązania płatnika składek z tytułu składek, czyli spółki (...) nie oznacza w rzeczywistości zwolnienia z odpowiedzialności samej spółki, która za zobowiązania z tytułu składek odpowiada z mocy ustawy i z odpowiedzialności tej nie może być zwolniona, podczas gdy wskazane przepisy upoważniały organ jedynie do orzeczenia odpowiedzialności członka zarządu za długi z tytułu składek solidarnie wraz ze spółką co spowodowało przekroczenie przez organ kompetencji i wyjście poza dyspozycję w/w przepisów;

2/ art. 116 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (t.j. Dz.U. 2020 r., poz. 1325 ze zm.) w związku z art. 22 ustawy z dnia 10 września 2015 r. o zmianie ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2015 r., poz. 1649) poprzez niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że:

a/ w sprawie niniejszej znajduje zastosowanie przepis art. 116 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (t.j. Dz.U. 2020 r., poz. 1325 ze zm.) w sytuacji gdy zarówno do decyzji z dnia 28 grudnia 2018 r., jak i do decyzji z dnia 20 listopada 2013 r., znajduje zastosowanie przepis art. 116 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (t.j. Dz.U. 2015 r., poz. 613 ze zm.),

b/ - W. W. był członkiem zarządu spółki (...) w okresie powstania zobowiązań objętych decyzją z dnia 20 listopada 2013 r. i 28 grudnia 2018 r.,

- egzekucja z majątku spółki (...) okazała się bezskuteczna,

- strona postępowania nie wykazała, że we właściwym czasie zgłoszono wniosek o ogłoszenie upadłości lub w tym czasie zostało otwarte postępowanie restrukturyzacyjne w rozumieniu ustawy z dnia 15 maja 2015 r. – Prawo restrukturyzacyjne (t.j. Dz.U. 2020 r. poz. 814) albo zatwierdzono układ w postępowaniu o zatwierdzenie układu, o którym mowa w ostatnio powołanej ustawie, albo odwołujący nie wykazał, że niezgłoszenie wniosku o ogłoszenie upadłości nastąpiło bez jego winy,

- odwołujący nie wskazał mienia spółki, z którego egzekucja umożliwi zaspokojenie zaległości podatkowych spółki w znacznej części.

Apelant wnosił o rozpoznanie na podstawie art. 380 k.p.c. postanowienia Sądu Okręgowego z dnia 21 maja pomijającego dowód z opinii innego biegłego z zakresu rachunkowości i dopuszczenie tego dowodu przez Sąd Apelacyjny w celu ustalenia, kiedy był właściwy czas na zgłoszenie wniosku o ogłoszenie upadłości (...) spółki z o.o. w Ż., w tym, czy w świetle okoliczności sprawy uzasadnione jest twierdzenie skarżącego, że niewypłacalność tej spółki powstała w październiku 2011 r. oraz czy istnieją okoliczności przemawiające za innej dacie (przedziału czasu) właściwej na zgłoszenie wniosku o ogłoszenie upadłości w/w spółki biorąc pod uwagę należności z tytułu składek objętych drugą z kolei decyzją organu rentowego z dnia 28 grudnia 2018 r., z uwagi na fakt, że Sąd I instancji bezzasadnie pominął zgłoszony wniosek dowodowy, a ustalenie w/w okoliczności miało istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy.

W konsekwencji tych zarzutów oraz powyższego wniosku apelant wnosił o uchylenie zaskarżonego wyroku, zniesienie postępowania w zakresie dotkniętym nieważnością, tj. od daty wydania postanowienia z dnia 30 czerwca 2020 r. i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania (na podstawie art. 386 § 2 k.p.c.) albo uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania (na podstawie art. 386 § 4 k.p.c.) ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i zaskarżonych decyzji organu rentowego i przekazanie sprawy organowi rentowemu do ponownego rozpoznania (art. 47714a k.p.c.).

W przypadku nieuwzględnienia powyższych wniosków apelant wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zmianę:

- decyzji z dnia 20 listopada 2013 r. poprzez orzeczenie, że odwołujący nie odpowiada solidarnie całym swoim majątkiem za zadłużenie (...) spółki z o.o. w Ż. z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne oraz Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych w łącznej kwocie 1 141 133,46 zł za okres od października 2008 r. do listopada 2008 r., luty 2009 r., czerwiec 2009 r., od września 2009

r. do kwietnia 2012 r., czerwiec 2012 r., od sierpnia 2012 r. do października 2012 r., grudzień 2012 r., luty 2013 r., czerwiec 2013 r., od sierpnia 2013 r. do października 2013 r.,

- decyzji Nr (...) z dnia 28 grudnia 2018 r. o przeniesieniu odpowiedzialności za zobowiązania z tytułu składek poprzez orzeczenie, że odwołujący nie odpowiada solidarnie całym swoim majątkiem za zadłużenie (...) spółki z o.o. w Ż. z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne oraz Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych wraz z odsetkami za zwłokę w łącznej kwocie 39 693,71 zł za okres od listopada 2013 r. do grudnia 2013 r.

Apelant wnosił również o zasądzenie od organu rentowego na rzecz odwołującego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych za I i II instancję.

W odpowiedzi na apelację Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. wnosił o oddalenie apelacji oraz o zasądzenie od odwołującego na rzecz organu rentowego kosztów postępowania apelacyjnego według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie, ponieważ nie zostały w niej przedstawione zarzuty skutkujące zmianą lub uchyleniem zaskarżonego wyroku.

Sąd Apelacyjny w pełni podziela i przyjmuje za własne, zarówno poczynione przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne, jak i rozważania prawne zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, czyniąc je, stosownie do art. 387 § 2¹ k.p.c., podstawą własnego rozstrzygnięcia, wobec czego zbędne jest ponowne ich przedstawianie.

W apelacji przedstawione zostały zarówno zarzuty naruszenia prawa materialnego, jak i procesowego. W tym miejscu należy zauważyć, że prawidłowość zastosowania lub wykładni prawa materialnego może być właściwie oceniona jedynie na kanwie niewadliwie ustalonej podstawy faktycznej rozstrzygnięcia. Skuteczne zatem zgłoszenie zarzutu dotyczącego naruszenia prawa materialnego wchodzi zasadniczo w rachubę tylko wtedy, gdy ustalony przez sąd pierwszej instancji stan faktyczny, będący podstawą zaskarżonego wyroku, nie budzi zastrzeżeń (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 marca 1997 r., II CKN 60/97 – OSNC 1997, z. 9, poz. 128; uzasadnienie postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 30 czerwca 1997 r., II CKN 188/97 – LEX nr 1228728; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 kwietnia 1999 r., II CKN 525/98 – LEX nr 1213499; uzasadnienie postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 15 czerwca 2000 r., II CKN 1061/98 – LEX nr 749997; uzasadnienie postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 29 listopada 2002 r., IV CKN 1547/00 – LEX nr 78324 oraz uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 17 października 2007 r., II CSK 273/07 – LEX nr 621239).

W pierwszej kolejności należy się odnieść do najbardziej doniosłego z przedstawionych w apelacji zarzutów naruszenia przepisów postępowania, a mianowicie zarzutu nieważności postępowania, czego apelant upatrywał w uchyleniu przez Sąd I instancji postanowienia z dnia 27 listopada 2015 r. o dopuszczeniu do udziału w sprawie w charakterze zainteresowanego (...) spółki z o.o. w Ż. (postanowienie z dnia 30 czerwca 2020 r. – k. 575). Postanowienie Sądu Okręgowego z dnia 30 czerwca 2020 r. było ze wszech miar prawidłowe. Sąd Apelacyjny w pełni podziela utrwalony w orzecznictwie Sądu Najwyższego pogląd, że w sprawie wszczętej odwołaniem od decyzji organu rentowego przenoszącej na jej członka zarządu odpowiedzialność za zobowiązania składkowe tej spółki nie posiada ona (spółka) statusu zainteresowanego (art. 477⁽¹¹⁾ § 2 k.p.c.), gdyż jej prawa i obowiązki nie zależą bezpośrednio od rozstrzygnięcia sprawy, której przedmiotem jest rozszerzenie odpowiedzialności za zaległości składkowe spółki na członka (członków) jej zarządu (por. m.in. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 26 marca 2013 r., II UK 200/12 – LEX nr (...); z dnia 28 sierpnia 2014 r., II UK 539/13 – LEX nr (...) i z dnia 9 marca 2017 r., I UK 93/16 – OSNP 2018, nr, poz. 64 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 lutego 2019 r., II UZ 43/18 – LEX nr (...)). Dodatkowo należy wskazać, że odpowiedzialność osoby trzeciej (członka zarządu spółki z o.o.) za zobowiązania z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne, zdrowotne, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych powstaje na mocy decyzji ustalającej te zobowiązania (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 października 2006 r., I UK

126/06 – OSNP 2007, nr 21-22, poz. 331). Odpowiedzialność płatnika składek za te zaległości powstaje natomiast z mocy prawa i istnieje niezależnie od odpowiedzialności (zobowiązania) osoby trzeciej stwierdzonej konstytutywną decyzją organu rentowego (jej zobowiązania do pokrycia długu płatnika). Stwierdzenie odpowiedzialności członka zarządu spółki za zaległości składkowe z mocy prawa powoduje powstanie jego solidarnej odpowiedzialności ze spółką (por. uzasadnienie uchwały składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2009 r., I UZP 3/09 – OSNP 2011, nr 1-2, poz. 13 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 czerwca 2016 r., I UK 214/15 – LEX nr (...)). Jednakże, mimo że istota solidarnej odpowiedzialności polega na tym, że wierzyciel może żądać całości lub części świadczenia od wszystkich dłużników łącznie, od kilku z nich lub od każdego z osobna, a zaspokojenie wierzyciela przez któregokolwiek z dłużników zwalnia pozostałych (solidarność dłużników – art. 366 § 1 k.c.), to jednak aż do zupełnego zaspokojenia wierzyciela wszyscy dłużnicy solidarni pozostają zobowiązani (art. 366 § 1 k.c.). Tym samym wydanie decyzji przenoszącej odpowiedzialność za zaległości składkowe na członka zarządu spółki samo w sobie nie powoduje, że spółka (płatnik składek) przestaje być zobowiązana do uregulowania zaległości składkowych. W konsekwencji, (...) spółka z o.o. w Ż. nie miała przymiotu zainteresowanego, a więc jej wcześniejsze wezwanie postanowieniem Sądu Okręgowego z dnia 27 listopada 2015 r. do udziału w sprawie było bezprzedmiotowe i nie rodziło skutku w postaci nadania jej statusu strony (zainteresowanego) w niniejszym postępowaniu. Tym samym postępowanie przez Sąd Okręgowy nie było dotknięte nieważnością. W związku z tym nie miał uzasadnionej podstawy wniosek o uchylenie, na podstawie art. 386 § 2 k.p.c. w związku z art. 477⁽¹¹⁾ § 2 k.p.c. i art. 379 pkt 5 k.p.c., zaskarżonego wyroku z powodu nieważności postępowania.

We wstępie do dalszych rozważań należy podnieść, że nie budzą żadnych zastrzeżeń ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd I instancji oraz dokonana przez ten Sąd ocena dowodów, na podstawie których zostały dokonane ustalenia mające istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy niniejszej. Chybiony jest więc zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., który wyraża zasadę, iż sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Określone w tym przepisie granice swobodnej oceny dowodów może naruszać tylko dowolna ocena zebranego materiału, brak wszechstronnej oceny wszystkich istotnych dowodów lub ich ocena sprzeczna z zasadami logicznego powiązania wniosków z ustalonym stanem faktycznym lub doświadczeniem życiowym (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 10 listopada 1999 r., I PKN 361/99 – Legalis nr (...); z dnia 16 kwietnia 2002 r., V CKN 1446/00 – LEX nr (...)). Ocena wiarygodności i mocy dowodów przeprowadzonych w danej sprawie powinna odpowiadać regułom logicznego myślenia wyrażającym formalne schematy powiązań między podstawami wnioskowania i wnioskami oraz uwzględniać zasady doświadczenia życiowego będące wyznacznikiem granic dopuszczalnych wniosków i stopnia prawdopodobieństwa ich przydatności w konkretnej sytuacji. Tylko w przypadku wykazania, że brak jest powiązania przyjętych wniosków z zebraniem materiałem dowodowym, możliwe jest skuteczne podważenie oceny dowodów dokonanej przez sąd. Nie jest wystarczająca sama polemika wyprowadzająca wnioski odmienne, lecz wymagane jest wskazanie, w czym wyraża się brak logiki lub uchybienie regułom doświadczenia życiowego w przyjęciu wniosków kwestionowanych (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 27 września 2002 r., II CKN 817/00 – LEX nr (...); z dnia 20 stycznia 2005 r., I UK 137/04 – Legalis nr (...)).

Zdaniem Sądu Apelacyjnego, wnioskodawca W. W. nie wykazał, że Sąd I instancji przy dokonywaniu powołanych wyżej ustaleń przekroczył granice swobodnej oceny dowodów określone dyspozycją art. 233 § 1 k.p.c., w szczególności nie wykazał, żeby wnioski wyprowadzone przez ten Sąd ze zgromadzonego w sprawie niniejszej materiału dowodowego sprzeciwiały się zasadom logicznego rozumowania czy doświadczenia życiowego. W istocie ustalenia te znajdują potwierdzenie w zgromadzonych dowodach, tj. niekwestionowanych przez strony dowodach z dokumentów oraz treści zeznań W. W., a także zeznań świadków: M. Ł., P. K., M. K. i J. H.. Sąd Okręgowy dokonał istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy niniejszej ustaleń po wszechstronnym rozważeniu całego materiału dowodowego oraz ocenił wszystkie przeprowadzone w sprawie dowody, zarówno osobowe, jak i z dokumentów.

Obrazy art. 233 § 1 k.p.c. apelant upatrywał m.in. w pominięciu przez Sąd I instancji, że zaskarżona decyzja została wydana z rażącym naruszeniem reguł postępowania administracyjnego, co przejawiało się, jego zdaniem, w niedoręczeniu odwołującemu zawiadomienia o wszczęciu postępowania zakończonego wydaniem tej decyzji. Niezależnie od tego, czy zawiadomienie to zostało doręczone apelantowi, należy z całą mocą podkreślić, że istotą

postępowania sądowego, wszczętego wskutek wniesienia odwołania od decyzji organu rentowego w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych, nie jest ocena, czy postępowanie administracyjne przed organem rentowym było prowadzone zgodnie z przepisami Kodeksu postępowania administracyjnego, lecz czy w wyniku tego postępowania prawidłowo zostały zastosowane przepisy prawa materialnego. Sąd Najwyższy w swoim orzecznictwie wielokrotnie zwracał uwagę na to, że postępowanie sądowe w sprawach z odwołania wniesionego od decyzji organu rentowego w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych skupia się na wadach wynikających z naruszenia przez organ rentowy prawa materialnego, a kwestia wad decyzji administracyjnej, spowodowanych naruszeniem przepisów postępowania administracyjnego (K.p.a.), pozostaje w zasadzie poza przedmiotem tego postępowania. Sąd może i powinien dostrzegać jedynie takie wady formalne decyzji administracyjnej, które decyzję tę dyskwalifikują w stopniu odbierającym jej cechy aktu administracyjnego (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 2 grudnia 2009 r., I UK 189/09 – OSNP 2011, nr 13-14, poz. 187; z dnia 27 kwietnia 2010 r., II UK 336/09 – LEX nr (...); z dnia 1 września 2010 r., III UK 15/10 – LEX nr (...) oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 stycznia 2011 r., I UK 267/11 – LEX nr(...)). Przenosząc te uwagi na grunt sprawy niniejszej, wskazać należy, że kontrola sądowa obu zaskarżonych decyzji nie mogła polegać na badaniu ich wad jako decyzji administracyjnych, lecz sprowadzać się mogła do oceny ich zasadności na podstawie stosowanych przepisów Ordynacji podatkowej i ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych.

Naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. apelant upatrywał również w ustaleniu przez Sąd I instancji, że w latach 2008-2013 pełnił on funkcję prezesa zarządu (...) spółki z o.o. w Ż.. Zdaniem odwołującego, pełnił on funkcję prezesa zarządu tej spółki jedynie w okresie od (...) r. do (...), zaś w późniejszym okresie, tj. w latach 2008-2013 nie był członkiem zarządu w/w spółki, bowiem podjęte w tym okresie uchwały Zgromadzenia Wspólników o udzieleniu absolutorium i przedłużeniu mandatu członka (prezesa) zarządu spółki nie zostały mu doręczone. Zarzut ten jest całkowicie chybiony, bowiem skuteczność uchwały o powołaniu członka zarządu nie jest zależna od doręczenia jej osobie powołanej do zarządu. Należy podkreślić, że uchwała w sprawie powołania członka zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością wywołuje skutki z chwilą jej podjęcia.

Kolejny zarzut upatrujący obrazy art. 233 § 1 k.p.c. w pominięciu przez Sąd I instancji, że w latach 2008-2013 osobą wyłącznie podejmującą decyzje w spółce (...) był J. H. – prezes zarządu (...) spółki z o.o. – jedyne go wspólnika spółki (...), a odwołujący faktycznie pełnił wyłącznie obowiązki szefa produkcji, a następnie szefa sprzedaży, również należało uznać za całkowicie chybiony. W tym zakresie Sąd Apelacyjny w pełni podziela pogląd wyrażony w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 20 stycznia 2011 r., II UK 174/10 (OSNP 2012, nr 5-6, poz. 73), że świadome i dobrowolne oddanie faktycznego zarządu spółką osobie spoza zarządu, nie zwalnia członka zarządu z jego obowiązków wynikających z pełnienia funkcji w tym organie ani od odpowiedzialności za ich niedopełnienie. W konsekwencji nie można uznać, że niezgłoszenie we właściwym czasie wniosku o ogłoszenie upadłości lub wszczęcie postępowania układowego nastąpiło bez winy członka zarządu.

Z kolei, jeżeli chodzi o zarzuconą przez apelanta nieważność uchwały Zgromadzenia Wspólników z dnia 30 czerwca 2013 r. z powodu niepodjęcia jej na Zgromadzeniu Wspólników, należy stwierdzić, że ta okoliczność pozostawała bez wpływu na wykonywanie przez W. W. czynności przypisanych funkcji prezesa zarządu spółki, które były podejmowane przez niego w ciągu roku po podjęciu tej uchwały, co potwierdzają dowody z dokumentów. W związku z tym zarzutem nasuwają się trzy uwagi. Po pierwsze, zgodnie z utrwalonym orzecznictwem uchwała powołująca zarząd dotknięta nieważnością aż do chwili jej uchylenia przez sąd wywołuje skutki prawne, które muszą być respektowane. Apelant nie wykazał w sprawie niniejszej, że powołana wyżej uchwała Zgromadzenia Wspólników z dnia 30 czerwca 2013 r. została prawomocnym orzeczeniem sądu uchylona z powodu jej nieważności. Po wtóre, apelant pominął zupełnie fakt, że po kwestionowanej przez niego uchwale z dnia 30 czerwca 2013 r., była jeszcze podjęta przez Zgromadzenie Wspólników uchwała z dnia 30 czerwca 2014 r. o udzieleniu odwołującemu jako prezesowi zarządu spółki (...) absolutorium i przedłużeniu mandatu prezesa zarządu na kolejną roczną kadencję. Tej uchwały apelant nie kwestionował. Po trzecie, dla odpowiedzialności członka zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, o której mowa w art. 116 § 1 Ordynacji podatkowej, istotne znaczenie ma rzeczywiste (czynne, faktyczne) wykonywanie członka zarządu spółki, a nie tylko piastowanie (bierne) funkcji, z którą te obowiązki są związane (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 października 2006 r., II UK 47/06 – OSNP 2007, nr 19-20, poz. 296).

Za trafny nie mógł być również uznany zarzut obrazy art. 212 § 1 k.p.c. (w brzmieniu obowiązującym do dnia 6 listopada 2019 r.) w związku z art. 205⁽¹²⁾ § 2 k.p.c. oraz art. 233 § 1 k.p.c., czego apelant upatrywał w ustaleniu stanu faktycznego na podstawie ogólnikowych i nieprecyzyjnych wyjaśnień podanych przez odwołującego w trakcie informacyjnego wysłuchania oraz w uznaniu zeznań odwołującego złożonych w trybie art. 299 k.p.c. jako sprzecznych z jego wyjaśnieniami informacyjnymi, pozbawienie tych zeznań waloru wiarygodności, w sytuacji gdy informacyjne wysłuchanie ma na celu jedynie wyjaśnienie twierdzeń strony i nie mogło być zaliczone w poczet materiału dowodowego. Oczywiście należy zgodzić się z twierdzeniem apelanta, że przesłuchanie informacyjne stron, o którym mowa w art. 212 § 1 k.p.c. nie jest środkiem dowodowym i musi być odróżnione od dowodu z przesłuchania stron przewidzianego w art. 299 i nast. k.p.c. Różnica polega na tym, że wyjaśnienia informacyjne są tylko podstawą pozyskiwania przez sąd od stron oświadczeń wiedzy co do okoliczności sprawy i co do dowodów. Chodzi więc o czynność mającą charakter wyłącznie informacyjny. Niewątpliwie na podstawie informacyjnego wysłuchania stron sąd nie może dokonywać ustaleń stanowiących podstawę faktyczną rozstrzygnięcia o istocie sprawy (por. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 czerwca 1999 r., II CKN 396/98 – LEX nr (...)). Wyjaśnienie sporu, który na tle okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, należy bowiem do postępowania dowodowego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 lutego 2003 r., II CKN 1148/00 – LEX nr (...)). Nie oznacza to jednak, że wyjaśnienia informacyjne stron są zupełnie obojętne dla oceny całego materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie. Chociaż wyjaśnienia informacyjne formalnie nie mają bezpośrednio mocy dowodowej z punktu widzenia art. 233 § 1 k.p.c., to jednak zgodnie z art. 3 k.p.c. strony są zobowiązane dawać wyjaśnienia co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą i bez zatajania czegokolwiek. Z tego względu zbieżność lub sprzeczność wyjaśnień informacyjnych z wypowiedzią dowodową tej samej strony procesowej (art. 299 k.p.c.) nie może być obojętna dla oceny wiarygodności dowodu z przesłuchania stron (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 czerwca 1973 r., II CR 257/73 – OSNCP 1974, nr 4, poz. 76 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 1999 r., I CO 39/99 – LEX nr (...)). Apelant formułując powyższy zarzut obrazy art. 212 § 1 k.p.c. zupełnie pominął, że złożone przez W. W. wyjaśnienia informacyjne na rozprawie w dniu 13 października 2016 r. (k. 190v-192) uzyskały walor dowodu z przesłuchania strony (art. 299 k.p.c.), bowiem na rozprawie w dniu 9 września 2021 r. (k. 749-751v) zostały one wyraźnie potwierdzone w trakcie składania przez apelanta zeznań w ramach przeprowadzanego przez Sąd I instancji dowodu z przesłuchania stron. W tej sytuacji Sąd Okręgowy był w pełni uprawniony do wskazania sprzeczności w złożonych przez odwołującego wyjaśnieniach i zeznaniach złożonych na rozprawie odpowiednio w dniach: 13 października 2016 r. i 9 września 2021 r. Dokonana przez Sąd I instancji ocena tych sprzeczności i w ogóle dowodu z przesłuchania stron, ograniczonego do przesłuchania W. W., nie nasuwa żadnych zastrzeżeń, została ona dokonana bez przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów zakreślonych dyspozycją art. 233 § 1 k.p.c.

Zarzut obrazy art. 227 k.p.c. w związku z art. 278 § 1 k.p.c., art. 286 k.p.c. i art. 235⁽²⁾ § 1 pkt 5 k.p.c. w związku z art. 162 k.p.c. poprzez niezasadne, zdaniem apelanta, pominięcie dowodu z opinii innego biegłego z zakresu rachunkowości, również nie mógł być uznany za trafny. Należy zauważyć, że w związku ze zgłoszonymi przez odwołującego zastrzeżeniami do opinii biegłego z zakresu rachunkowości T. W., Sąd Okręgowy dopuścił dowód z uzupełniającej opinii tego biegłego. W wydanej przez biegłego T. W. opinii uzupełniającej wszelkie wątpliwości, na które wskazał apelant w zastrzeżeniach do opinii zasadniczej, zostały w przekonujący sposób wyjaśnione. Dokonana przez Sąd I instancji ocena dowodu z opinii (zasadniczej i uzupełniającej) w/w biegłego nie nasuwa żadnych zastrzeżeń. Uznanie przez Sąd Okręgowy, że wydane przez biegłego z zakresu rachunkowości T. W. opinie (zasadnicza i uzupełniająca) wyjaśniają wystarczająco zagadnienia wymagające wiadomości specjalnych, istotne dla rozstrzygnięcia sprawy, a mianowicie kiedy spółka (...) zaprzestała spłaty swoich wymagalnych zobowiązań oraz jaki był czas właściwy na zgłoszenie wniosku o ogłoszenie upadłości tej spółki, sprawiało, że wniosek odwołującego o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego z zakresu rachunkowości nie mógł być uznany za uzasadniony (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 1974 r., II CR 638/74 – OSPiKA 1975, nr 5, poz. 108). Należy przy tym zauważyć, że potrzeba powołania innego biegłego nie może być jedynie wynikiem niezadowolenia strony z dotychczas wydanych w sprawie opinii biegłych, lecz musi być następstwem umotywowanej krytyki dotychczasowej opinii (por. m.in. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 15 listopada 2001 r., II UKN 604/00 – Legalis nr (...); z dnia 16 września 2009 r., I UK 102/09 – LEX nr (...); z dnia 16 października 2014 r., II UK 36/14 – LEX nr (...) oraz z dnia 24 marca 2015 r., I UK

345/14 – LEX nr (...)). Nie ma uzasadnienia wniosek strony o powołanie kolejnego biegłego jedynie w sytuacji, gdy złożona opinia jest niekorzystna dla strony. Dopuszczenie dodatkowej opinii w takiej sytuacji prowadziłoby bowiem do uwzględnienia kolejnych wniosków strony dopóty, dopóki nie zostałaby złożona opinia w pełni ją zadawalająca, co jest niedopuszczalne (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2002 r., II CKN 639/99 – LEX nr (...)).

Mając to wszystko na uwadze Sąd Apelacyjny uznał, że zasługiwał na uwzględnienie wniosek o rozpoznanie na podstawie art. 380 k.p.c. postanowienia Sądu Okręgowego z dnia 21 maja 2021 r. pomijającego dowód z opinii innego biegłego z zakresu rachunkowości i dopuszczenie tego dowodu w postępowaniu apelacyjnym.

Zarzuty obraży art. 233 § 1 k.p.c. poprzez nieuzasadnione, zdaniem apelanta, przyjęcie przez Sąd I instancji, że egzekucja z majątku spółki (...) była bezskuteczna oraz, że odwołujący nie wskazał mienia spółki, z którego egzekucja umożliwi zaspokojenie zaległych należności składkowych, należało uznać za chybione. Egzekucja z majątku spółki, przewidziana w art. 116 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa w związku z art. 31 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, jest bezskuteczna, jeżeli nie ma wątpliwości, że nie istnieje żadna możliwość zaspokojenia egzekwowanej wierzytelności z jakiegokolwiek części majątku spółki. Bezskuteczność egzekucji rozumiana jest przy tym jako niemożność uzyskania zaspokojenia z całego majątku spółki, a nie tylko z pewnych jej składników (por. m.in. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 6 marca 2012 r., I UK 318/11 – OSNP 2013, nr 3-4, poz. 41 oraz z dnia 23 marca 2012 r., II UK 152/11 – LEX nr (...)). Jeżeli chodzi o wskazaną w apelacji wierzytelność spółki (...) wobec (...) spółki z o.o. w kwocie 449 555,15 zł, należy zauważyć, że była ona wciągnięta na listę wierzytelności w postępowaniu upadłościowym tej ostatniej spółki. W toku tego postępowania upadłościowego spółka (...) jako wierzyciel nie uzyskała zaspokojenia w/w wierzytelności. Prawomocnym postanowieniem Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 7 marca 2013 r., sygn. akt V GU 13/10 postępowanie upadłościowe spółki (...), na podstawie art. 361 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe, zostało umorzono wobec tego, że majątek tej spółki pozostały po wyłączeniu z niego przedmiotów majątkowych dłużnika obciążonych hipoteką, zastawem, zastawem rejestrowym, zastawem skarbowym lub hipoteką morską nie wystarcza na zaspokojenie kosztów postępowania. W tym miejscu należy zauważyć, że w przypadku odpowiedzialności członka zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością za zobowiązania tej spółki z tytułu zaległych składek na ubezpieczenia społeczne konieczne jest wykazanie przez wierzyciela (ZUS) bezskuteczności egzekucji. Konieczne jest zatem wszczęcie postępowania egzekucyjnego w stosunku do pierwotnego dłużnika (spółki) i stwierdzenie w tym postępowaniu bezskuteczności egzekucji w całości lub w części. Stwierdzenie bezskuteczności egzekucji ustala się na podstawie każdego prawnie dopuszczalnego dowodu (por. uchwała składu 7 sędziów NSA z dnia 8 grudnia 2008 r., II FPS 6/08 – ONSAiWSA 2009, nr 2, poz. 19). Z informacji przedstawionej Sądowi Okręgowemu przez komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Siedlcach A. O. wynika, że prowadzona przez niego przeciwko spółce (...) egzekucja w sprawie sygn. akt Km 1875/15, również na podstawie tytułów wykonawczych przekazanych mu, w związku ze zbiegiem egzekucji sądowej i administracyjnej, przez Naczelnika (...) (...) Urzędu Skarbowego w R., okazała się bezskuteczna, ponieważ przy łącznej kwocie należności, które obejmowały jedynie tytuł wykonawczy, na podstawie którego została wszczęta egzekucja sądowa, wynoszącej 800 000 zł wraz z odsetkami wynoszącymi na dzień 19 września 2013 r. kwotę 273 550,82 zł, została wyegzekwowana do tej ostatniej daty jedynie kwota 14 468,58 zł. W świetle prawidłowych ustaleń Sądu Okręgowego nie ulega wątpliwości, że sporne należności składkowe nie mogą być zaspokojone z jakiegokolwiek części majątku (...) spółki z o.o. w Ż.

Całkowicie chybiony był również zarzut obraży art. 233 § 1 k.p.c., czego apelant upatrywał w nieuzasadnionym, jego zdaniem, przyjęciu przez Sąd Okręgowy, że stan niewypłacalności spółki (...) zaistniał już na koniec 2010 r. Ustalenie to należy uznać za prawidłowe. Zostało ono dokonane, wbrew odmiennemu zapatrywaniu wyrażonemu w apelacji, nie tylko na podstawie dowodu z opinii biegłego z zakresu rachunkowości T. W., ale również na podstawie dowodów z dokumentów zgromadzonych w aktach postępowania upadłościowego spółki (...), które toczyło się przed Sądem Rejonowym w Siedlcach w sprawie sygn. akt V GU 22/12. Dowody z tych dokumentów Sąd I instancji przeprowadził w sprawie niniejszej w trybie art. 243² k.p.c. Wniosek o ogłoszenie upadłości spółki (...) został zgłoszony w dniu 2 października 2012 r. Postanowieniem z dnia 16 października 2012 r. Sąd Rejonowy w Siedlcach, na podstawie art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe, oddalił wniosek o ogłoszenie upadłości spółki (...).

W uzasadnieniu tego postanowienia Sąd Rejonowy w Siedlcach wskazał, że spółka (...) zaprzestała spłaty swoich wymagalnych zobowiązań już w 2010 r. Oznacza to, że wniosek o ogłoszenie upadłości tej spółki został zgłoszony z rażącym uchybieniem terminu określonego w art. 21 ostatnio powołanej ustawy.

Mając to wszystko na uwadze należało uznać, że przedstawiony w apelacji zarzut nierozpoznania istoty sprawy, czego odwołujący upatrywał w uznaniu przez Sąd I instancji, że organ rentowy wykazał istnienie przesłanek uzasadniających wydanie obu zaskarżonych decyzji, nie mógł być uznany za trafny. W tym miejscu należy zauważyć, że nierozpoznania istoty sprawy, o którym mowa w art. 386 § 4 k.p.c. dotyczy nierozpoznania istoty roszczenia będącego podstawą powództwa, czy też wniosku. Istota sprawy oznacza jej sedno, kwintesencję roszczenia dochodzonego pozwem, czy też objętego wnioskiem. Jest to jednocześnie pojęcie węższe niż rozpoznanie i rozstrzygnięcie sprawy w ogóle. Nie może być ono kojarzone z rozpoznaniem wyłącznie kwestii formalnych. Nierozpoznanie istoty sprawy oznacza brak merytorycznego rozpoznania zgłoszonych w sprawie roszczeń (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 lipca 1998 r., I CKN 804/97 – niepublikowany). Oznacza to zaniechanie przez sąd pierwszej instancji zbadania materialnej podstawy żądania, albo pominięcie merytorycznych zarzutów pozwanego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 września 1998 r., II CKN 897/97 – OSNC 1999, nr 1, poz. 22). Takie również stanowisko zajął Sąd Najwyższy w wyroku z 12 września 2002 r., IV CKN 1298/00 (LEX nr 80271) podnosząc, że pojęcie istoty sprawy, o którym mowa w art. 386 § 4 k.p.c., dotyczy jej aspektu materialnego i w tej jedynie płaszczyźnie może być oceniany zarzut jej nierozpoznania. Będzie ono zachodzić wówczas, gdy sąd nie zbadał podstawy materialnoprawnej pozwu, jak też skierowanych do niego zarzutów merytorycznych i w swoim rozstrzygnięciu nie odniósł się do tego, co jest przedmiotem sprawy.

Oceny, czy sąd pierwszej instancji rozpoznał istotę sprawy dokonuje się na podstawie z jednej strony analizy żądań pozwu, a z drugiej przepisów prawa materialnego stanowiącego podstawę rozstrzygnięcia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 kwietnia 1999 r., II UKN 589/98 – OSNP 2000, nr 12, poz. 483). W doktrynie utrwalony jest pogląd, że treścią powództwa, czy też wniosku jest żądanie urzeczywistnienia w konkretnym przypadku określonej normy prawnej przez wydanie orzeczenia sądowego określonej treści. Nierozpoznanie więc istoty sprawy sprowadza się do pozostawienia poza oceną sądu okoliczności faktycznych stanowiących przesłanki zastosowania norm prawa materialnego.

Tego rodzaju uchybień nie dopuścił się Sąd I instancji w sprawie niniejszej, dokonał on bowiem prawidłowych ustaleń dotyczących przesłanek odpowiedzialności apelanta jako członka zarządu (...) spółki z o.o. za zobowiązania tej spółki z tytułu zaległych składek.

W świetle powyższych uwag za trafne nie mogą być również uznane zarzuty naruszenia przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 116 § 1 Ordynacji podatkowej. Dowody przeprowadzone w sprawie niniejszej, które zostały ocenione przez Sąd Okręgowy zgodnie z wymaganiami określonymi w art. 233 § 1 k.p.c., o czym była już wyżej mowa, jednoznacznie wskazują na to, że W. W. w spornym okresie pełnił funkcję członka zarządu (...) spółki z o.o., a nadto nie dają one podstawy do stwierdzenia, że wykazał on, iż we właściwym czasie zgłoszono wniosek o ogłoszenie upadłości tej spółki lub wszczęto postępowanie zapobiegające ogłoszeniu upadłości (postępowanie układowe) albo niezgłoszenie wniosku o ogłoszenie upadłości lub niewszczęcie postępowania zapobiegającego ogłoszeniu upadłości (postępowania układowego) nastąpiło bez jego winy.

W świetle prawidłowych ustaleń dokonanych przez Sąd I instancji brak jest również podstaw do stwierdzenia, że apelant wykazał, iż spełnił przesłankę egzoneracyjną określoną w art. 116 § 1 pkt 2 Ordynacji podatkowej, tj. wskazał mienie spółki, z którego egzekucja umożliwi zaspokojenie zaległych należności składkowych w znacznej części. Możliwość uwolnienia się członka zarządu od odpowiedzialności za zaległości składkowe spółki na drodze wskazania przez niego mienia spółki, z którego egzekucja umożliwi zaspokojenie zaległości składkowych spółki „w znacznej części”, wskazuje na wartość tego mienia stanowiącego znaczny odsetek zaległości składkowych spółki. Za spełnienie przez odwołującego przesłanki egzoneracyjnej, o której mowa w ostatnio powołanym przepisie nie można uznać wskazania w/w wierzytelności wobec spółki (...). W orzecznictwie przyjmuje się, że określenie „zaspokojenie zaległości podatkowych w znacznej części”, o którym mowa w art. 116 § 1 pkt 2 Ordynacji podatkowej, oznacza, że można przewidzieć z dużą dozą pewności, iż egzekucja będzie skuteczna i doprowadzi do wyegzekwowania należności,

a ich wysokość będzie miała wartość stanowiącą znaczny (duży) odsetek w porównaniu z wysokością zaległości podatkowych spółki (por. wyroki NSA: z dnia 10 kwietnia 2015 r., I FSK 366/14 – LEX nr (...) oraz z dnia 11 grudnia 2019 r., II FSK 2089/19 – LEX nr (...)). Biorąc pod uwagę wartość wskazanej w apelacji wierzytelności oraz wynik postępowania upadłościowego spółki (...), wobec której ta wierzytelność przysługuje, a także wynik toczącego się przeciwko tej spółce, już po umorzeniu postępowania upadłościowego, postępowania egzekucyjnego prowadzonego przez komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Siedlcach H. D. (2) w sprawie egzekucyjnej sygn. akt Km 690/13, należy stwierdzić, że wierzytelność ta jest nieegzekwowalna w wyżej podanym znaczeniu, a mianowicie, że egzekucja z tej wierzytelności nie doprowadzi do wyegzekwowania zaległości składkowych spółki (...) w znacznej części.

Na koniec pozostaje jeszcze odnieść się do zarzutu obrazy art. art. 116 § 1 w związku z art. 107 § 1 Ordynacji podatkowej, czego apelant upatrywał w błędnej wykładni tych przepisów polegającej na przyjęciu, że użyte w zaskarżonej decyzji z dnia 28 grudnia 2018 r. sformułowanie o przeniesieniu na odwołującego odpowiedzialności za zobowiązania płatnika składek (...) spółki z o.o. w Ź. z tytułu zaległych składek oznacza zwolnienie tej spółki za te zobowiązania. Zarzut ten nie może być uznany za trafny. Kwestionowany przez odwołującego zwrot o przeniesieniu odpowiedzialności za zaległości składkowe, wbrew odmiennemu zapatrywaniu wyrażonemu w apelacji, nie oznacza zwolnienia spółki (...) za te zaległości, gdyż, jak trafnie zauważył Sąd Okręgowy, spółka za te zobowiązania odpowiada z mocy ustawy i z odpowiedzialności tej nie może być zwolniona, lecz użycie tego zwrotu w zaskarżonych decyzjach wskazuje na rozszerzenie odpowiedzialności za zaległości składkowe również na apelanta jako członka zarządu spółki. Oznacza to, że od uprawomocnienia się obu zaskarżonych decyzji W. W. jako członek zarządu oraz płatnik składek (...) spółka z o.o. ponosić będą solidarną odpowiedzialność za zaległości składkowe bliżej określone w tych decyzjach.

W świetle powyższego należało uznać, że apelant nie wykazał istnienia przesłanek egzoneracyjnych określonych w art. 116 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa w związku z art. 31 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, zwalniających go od odpowiedzialności za zaległe należności składkowe (...) spółki z o.o.

Konsekwencją powyższych ustaleń, stosownie do art. 116 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa w związku z art. 31 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, jest przyjęcie odpowiedzialności W. W. za zaległe należności składkowe (...) spółki z o.o., których termin płatności upływał w czasie pełnienia przez niego obowiązków członka zarządu tej spółki.

Apelacja w istocie sprowadzała się jedynie do polemiki z trafnymi ustaleniami Sądu I instancji i wyprowadzonymi z nich prawidłowymi wnioskami, i jako taka nie mogła być uwzględniona. Zaskarżony wyrok odpowiada więc prawu, a apelacja jako bezzasadna podlegała oddaleniu, czemu Sąd Apelacyjny, na podstawie art. 385 k.p.c., dał wyraz w pkt I wyroku.

O kosztach instancji odwoławczej Sąd Apelacyjny orzekł na podstawie art. 98 § 1, 1¹, 3 k.p.c. w związku z art. 99 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. i art. 391 § 1 k.p.c. oraz § 10 ust. 1 pkt 2 w związku z § 2 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz.U. 2018 r., poz. 265).